

การใช้วิธีการทางกฎหมายของตำรวจสวัสดิภาพเยาวชน

๑. การใช้วิธีการทางกฎหมายของตำรวจสวัสดิภาพเยาวชนในสหรัฐอเมริกา

* ในสหรัฐอเมริกาทุกรัฐ ได้ออกกฎหมายอย่างชัดเจนว่า จุดมุ่งหมายในการตัดสินใจของศาลเกี่ยวกับเด็กผู้กระทำผิดกฎหมายคือ การให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กกลับตัวเป็นคนดีมากกว่าที่จะลงโทษเด็ก เด็กและผู้ใหญ่ไม่ควรได้รับการลงโทษในลักษณะเดียวกัน เริ่มตนจาก Chicago Bar Association Committee ได้กล่าวไว้ว่า "หลักที่สำคัญที่สุดของกฎหมายคือ รัฐต้องทำหน้าที่เป็นผู้อุปถัมภ์เด็ก ซึ่งอยู่ในสภาพสังคมหรือลักษณะส่วนตัวที่จะนำไปสู่การประกอบอาชญากรรม เด็กจะต้องไม่ได้รับการปฏิบัติในลักษณะที่เป็นผู้ประกอบอาชญากรรม แต่จะต้องได้รับการปฏิบัติในลักษณะที่เป็นผู้อยู่ในความดูแลของรัฐ จะต้องได้รับการดูแลรักษา การคุ้มครองและกายไถ่ระเบียบซึ่งเกี่ยวกับเด็กอนาถาและเด็กจรจัด" จากหลักการอันสำคัญนี้ ก่อให้เกิดการยอมรับกฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเยาวชนขึ้นใน Illinois ในปี ค.ศ. ๑๘๙๘ และนับแต่นั้นมาศาลคดีเด็กและเยาวชนทุกแห่งได้พยายามให้กฎหมายนี้มีความสำคัญ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยเหลือเด็กผู้กระทำผิดกฎหมาย และเด็กที่ถูกทอดทิ้งให้เจริญเติบโตเป็นประชาชนที่ดีต่อไป

* เมื่อเชื่อในหลักการให้การคุ้มครองเด็กและแก้ไขให้เด็กเป็นคนดีแล้ว ก็ก่อให้เกิดเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งติดตามมาคือ ตำรวจต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับเด็ก เพราะ

ตำรวจเป็นตัวแทนของอำนาจในสังคมนั้น ดังนั้นตำรวจจึงควรปฏิบัติตนในลักษณะที่ทำให้
เด็กยอมรับ และเคารพความจริงที่ว่าต้องการแก้ไขปรับปรุงตัวเด็กไม่ใช่ต้องการลงโทษ
การปฏิบัติของตำรวจจะมีอิทธิพลมาก ถ้าเด็กคิดว่าจะถูกลงโทษแล้ว จะทำให้เด็กเกลียด
กลัว และเกิดอารมณ์รุนแรง ความเมตตาและความเข้าใจเท่านั้นที่จะทำให้เด็กเกิด
ความไว้วางใจ และเกิดความรู้สึกรับชอบเรียกร่องของสังคม

๑.๑ อำนาจหน้าที่

ขอบเขตของอำนาจและหน้าที่ของตำรวจเยาวชน จะมีมากน้อยแค่ไหน
ไหนแต่ละมลรัฐไม่เหมือนกัน สุดแล้วแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้หรือแล้วแต่การตีความของศาล
อย่างไรก็ตามตำรวจเยาวชนทุกแห่งมีหน้าที่ที่สำคัญเหมือนกัน ๓ ประการคือ ^๒

(๑) ป้องกันและปราบปรามการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งหมายความ
รวมถึงการจับกุม และดำเนินการฟ้องร้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน หรือกระทำการอื่น
ใดที่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด

(๒) กำหนดและบังคับใช้ข้อบังคับต่าง ๆ ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เพื่อ
ประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัย และรักษาสิทธิของประชาชน

(๓) ให้ความช่วยเหลือปกป้องคุ้มครองเด็ก ซึ่งเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนหรือ
อยู่ในสถานการณที่อาจจะเป็นอันตรายได้เช่น นำเด็กหลงทางกลับบ้าน หรือนำเด็กที่หนี
พ่อแม่กลับคืนสู่บ้าน

๑.๒ การพิจารณาเบื้องต้น

เมื่อมีเด็กที่ทำผิดเข้ามาอยู่ในความดูแลของตำรวจเยาวชน ตำรวจ
มีวิธีดำเนินการ ๔ วิธี คือ ^๓

(๑) ปล่อยให้เด็กไปโดยไม่มีการดำเนินการอย่างใด ซึ่งได้แก่เด็กที่ปกติไม่ใช้เด็กที่ไม่สามารถปรับตัวเองได้ และไม่ต้องการการแก้ไขเด็กประเภทนี้อาจถูกจับเพราะเล่นซุกซน หรือเล่นตลกแบบเด็ก ๆ ส่วนมากตำรวจจะตักเตือนพ่อแม่ให้ระมัดระวังดูแลเด็กอย่าให้เล่นซุกซนมากเกินไป

(๒) ปล่อยให้เด็กอยู่ในความสอคล้องดูแลของตำรวจเยาวชน ในเมื่อการพิจารณาเบื้องต้นมีสิ่งชี้ให้เห็นว่าเด็กต้องการความสอคล้องดูแล ก็จะจัดให้อยู่ในความดูแลของตำรวจเยาวชน โดยที่พ่อแม่ของเด็กให้ความยินยอมด้วย ซึ่งจะมีการไปเยี่ยมเด็กที่บ้าน พูดคุยกับเด็ก เพื่อให้ทราบว่าเด็กมีความสนใจสิ่งใด เวลาว่างทำอะไร มีปัญหาและต้องการอะไรบ้าง โดยจะพยายามสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับเด็ก คอยกระตุ้นความสนใจ ค้นหาและแก้ไขภาวะที่อาจจูงใจเด็กให้ประพฤติผิด

(๓) ขยายระยะเวลาในการดำเนินการของตำรวจออกไป โดยให้อยู่ในความดูแลของผู้อำนวยการ อาจเป็นสมาคมหรือองค์การทางสังคม กรณีนี้มักได้แก่เด็กที่ละเมิดกฎจราจร (Juvenile Traffic Violators) ซึ่งมักจะเป็นผู้ที่ชอบใช้สิทธิพิเศษจนเคยตัว โดยมีเหตุผลว่า การฟ้องร้องในกรณีเช่นนี้ไม่จำเป็น และไม่ใช่นักกีฬาเจ้าหน้าที่จะปล่อยผู้ละเมิดไปโดยเพียงแต่ตักเตือนเท่านั้น จากสถานการณ์เช่นนี้จึงมีบางแห่งให้ผู้ที่ผิดอยู่ในความสอคล้องดูแลของผู้อำนวยการ ซึ่งผู้อำนวยการอาจอบรมแนะนำเรื่องการขับรถที่ปลอดภัย หรือมีหลักสูตรให้เรียนที่โรงเรียนสำหรับผู้ละเมิดกฎจราจร

(Traffic - Violator School)

(๔) ส่งเด็กไปศาลคดีเด็กและเยาวชน จะใช้วิธีนี้แก่เด็กเฉพาะที่ไม่สามารถปรับตัวได้ หรือกระทำผิดในคดีอาชญากรรมเท่านั้น

สำหรับการพิจารณาว่าสมควรจะเลือกวิธีใดจึงจะเหมาะสมแก่เด็กแต่ละคน

(๑) ปฏิกริยาของเด็ก เช่นการที่เด็กไม่ให้ความร่วมมือ แสดงอาการไม่เชื่อฟัง ถอดผ้า

(๒) ภาวะที่ต้องการการแก้ไข ซึ่งอาจเป็นความต้องการในค่านร่างกายเกี่ยวกับที่พักอาศัย เสื้อผ้า อาหาร ยา หรือภาวะทางจิตใจเช่น บัญญาอ่อน เป็นลมชัก คีตสุราหรือยาเสพติด หรือขาดการดูแลเอาใจใส่

(๓) จำนวนครั้งที่เด็กทำผิด ซึ่งอาจดูได้จากรายงานของโรงเรียนเกี่ยวกับการหนีโรงเรียนของเด็ก หรือจากบันทึกการทำผิดของตำรวจ

(๔) ความรุนแรงของการกระทำผิด

๑.๓ การพิจารณาขั้นต่อไป

เมื่อการพิจารณาเบื้องต้นถึงความต้องการการปรับปรุง จะมีการพิจารณาเพิ่มเติม เพื่อค้นหาวิธีการที่จะแก้ไขในแต่ละคนไป จะมีการสืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัว เด็กและครอบครัวของเด็กอย่างละเอียด มีการสัมภาษณ์เด็ก ญาติ และสมาชิกของครอบครัว รวมทั้งเพื่อนของเด็กด้วย ๕ ตลอดจนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัว เด็กที่ได้รับจากสถานที่อื่นอีก เช่นโรงเรียน ศาลคดีเด็กและเยาวชน สำนักงานพนักงานคุมประพฤติ (Probation Department) หรือองค์การสังคมสงเคราะห์ (Social Agencies) เพราะหลักฐานเหล่านี้จะสามารถช่วยให้ตัดสินใจได้ว่า จะปฏิบัติต่อเด็กอย่างไร

๑.๔ การสืบเสาะข้อเท็จจริง (Investigation)

จะมีการสืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคลิกและสาเหตุของการกระทำผิดอย่างละเอียด ไม่เพียงแต่หาข้อมูลเท่าที่ศาลคดีเด็กต้องการเท่านั้น เทคนิคในการ

๕ Ibid

สืบเสาะนี้ จะมีการสอนในสถานศึกษาของตำรวจด้วย และถือเป็นมาตรฐานในการทำงานของตำรวจ ดังนั้นตำรวจจำเป็นต้องอยู่ใกล้ชิดกับเด็กผู้กระทำผิดให้มากที่สุด ข้อมูลในทางสังคมก็เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะจะพบวิธีแก้ไขความประพฤติของเด็กได้ต่อไป^๓ แต่บางครั้งตำรวจก็จะไม่หาข้อมูลทางสังคม ถ้าเห็นว่าความผิดที่เด็กกระทำขึ้นนั้น เป็นความผิดที่รุนแรงมาก ถึงขนาดที่ควรจะมีการลงโทษและมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือ พอที่จะยืนยันต่อศาลได้ ตำรวจก็จะส่งเด็กให้ศาลพิจารณาทันที^๔

๑.๕ การสัมภาษณ์ (Interviewing)

การสัมภาษณ์นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะช่วยตำรวจในการดำเนินงาน นอกจากสัมภาษณ์ตัวเด็กเองแล้ว ยังมีการสัมภาษณ์บุคคลในครอบครัวของเด็ก พยานผู้เห็นผู้กล่าวหาและคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย จุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์ของตำรวจก็คือ พยายามค้นพบให้ได้ถึง เหตุผลที่เด็กต้องทำผิดลงไป ดังนั้นการหาเหตุผลดังกล่าว จะบรรลุผลสำเร็จหรือไม่ อาจขึ้นอยู่กับว่าตำรวจได้ดำเนินการสัมภาษณ์ได้ดี และเหมาะสมแค่ไหน

วิธีการสัมภาษณ์ จะแตกต่างกันไปตามลักษณะของคดี วิธีการที่ใช้ได้ผลก็สำหรับเด็กอายุ ๑๓ ปีที่กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา อาจจะใช้ไม่ได้กับเด็กอายุ ๑๑ ปีที่กระทำความผิดฐานลักขโมย

มีข้อแนะนำและพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่ควรมีในการสัมภาษณ์ เพราะจะทำให้เกิดความไม่เลื่อมใสในข้อบังคับของกฎหมาย และไม่ก่อให้เกิดผลดีแต่อย่างใด ดังนี้

๓

Children's Bureau Publication, op.cit., p. 7

๔

Ibid., p. 8

- ✱ (๑) ไขข้อสงสัยห้ามคายไม้สุภาพ
- (๒) ไขคำตราหน้าเด็กว่า ไอ้หิวขโมย ไอ้โกง
- (๓) อารมณ์เสีย
- (๔) ประจานความผิด
- (๕) ไขกำลังกายทหารคุณธรรม
- (๖) ให้ความมั่นใจสัญญาที่ตัวเองรู้ว่า เป็นไปไม่ได้

และต่อไปนี้เป็นวิธีที่ควรใช้อีกหลาย ๆ วิธีที่ตำรวจค้นพบว่ามีประโยชน์อย่างมากในการติดต่อกับเยาวชนผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่ และกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กควย

- (๑) เด็กควรจะได้เล่าเรื่องทั้งหมดด้วยตนเอง และตำรวจควรพยายามที่จะสืบสาวราวเรื่องความผิดครั้งก่อน ๆ ที่เด็กได้กระทำให้ได้มากที่สุดจากการสัมภาษณ์ และถ้าหากเรื่องที่เด็กพูดแตกต่างไปจากความเป็นจริงที่ใคร่รู่มากก็อย่าคิดว่าเด็กพูดเท็จ ควรจะให้โอกาสเด็กทบทวนอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่พูดไป และเด็กวัยรุ่นบางคนจะรู้สึกดีขึ้น ถ้าหากได้มีโอกาสเขียนแทนพูด
- (๒) ตำรวจควรจะพูดด้วยภาษาที่เด็กเข้าใจได้ง่าย และจะเป็นการดียิ่งขึ้นถ้าสามารถหาคำถามที่ทำให้เด็กตอบได้มากกว่าที่จะตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่
- (๓) ภายหลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคดีที่ต้องการเสร็จแล้ว ก็ควรจะกระตุ้นให้เด็กไปพูดให้หมดสิ้นในความผิดของเขาที่อาจจะได้เคยกระทำให้มาแล้ว ซึ่งจะช่วยทำให้เด็กผู้กระทำความผิดรู้ว่าตำรวจไม่ใคร่รู้สึกประหลาดใจในการกระทำความผิดของเขาเลย และแสดงว่าตำรวจเข้าใจดีว่า ทำไมคนจึงทำผิดกฎหมาย
- (๔) เมื่อตำรวจรู้สึกว่าการสัมภาษณ์นั้นน่าจะต้องกระทำอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ตำรวจก็ควรพยายามทำให้เด็กรู้สึกว่าการสอบสวนจะช่วยเขาอย่างจริงจัง ตาม

ความยุ่งยากของเขา ตำรวจควรจะพยายามหาสาเหตุต่าง ๆ โดยการซักถามถึงเรื่องเกี่ยวกับทางบ้าน โรงเรียน และในสังคม ซึ่งในเรื่องนี้ตำรวจจะต้องออกตนในการที่จะพยายามให้เด็กพูดไปถึงพ่อแม่ ครู หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้อง

ในการสัมภาษณ์ ถ้ามีหน่วยงานอื่นมาร่วมด้วยเช่น ศาลคดีเด็ก สถานคุ้มครองเด็ก หน่วยงานคุมประพฤติ ฯลฯ ในกรณีเช่นนี้ ตำรวจควรจะบอกให้เด็กรู้ล่วงหน้าว่าจะมีหน่วยงานเหล่านี้มาร่วมด้วย และก็ควรจะบอกด้วยว่าในการมาร่วมด้วยนี้ จะนำผลดีมาให้แก่เด็กและสังคม

การเตรียมตัวในการสัมภาษณ์ ๑๐ สถานที่ที่จะใช้เป็นที่สำหรับสัมภาษณ์เด็กว่าควรจะเป็นที่ใดจึงจะเหมาะสมนั้น จะขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของความผิด อายุของเยาวชน วันเวลาและสิ่งอื่น ๆ อาจจะใช้โรงเรียนเป็นที่สัมภาษณ์หรือเด็กเล็ก ๆ ควรจะถูกสัมภาษณ์ในบ้านของเขาเอง

ข้อมูลเหล่านี้อาจจะช่วยให้ประสิทธิภาพในการสัมภาษณ์เพิ่มขึ้น

- (๑) สถานที่ที่ทำการสัมภาษณ์ ควรเป็นห้อง ไปรเวทไม่พลุกพล่าน เพื่อป้องกันการรบกวน
- (๒) มีแสงสว่างและอุณหภูมิที่เหมาะสมเพื่อความสบาย
- (๓) เฟอร์นิเจอร์ในห้องควรมีเฉพาะโต๊ะและเก้าอี้เท่าที่จำเป็น ไม่ควรมีอุปกรณ์ที่ดึงดูดความสนใจอื่น ๆ หรือแม้แต่โทรศัพท์
- (๔) ก่อนที่จะมีการสัมภาษณ์ ควรที่จะสนองความพอใจของเด็ก เช่น อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องแต่งกาย
- (๕) เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสัมภาษณ์ ควรจะแต่งตัวด้วยเสื้อนาธรรมคา ไม่แต่งเครื่องแบบ

๑.๖ การจับกุม (Taking a Juvenile into Custody)

เงื่อนไขที่จะจับกุมเด็กได้ จะบัญญัติไว้ในกฎหมายของศาลคดีเด็ก
 ดังเช่น Standard Juvenile Court Act (1949 edition) ได้บัญญัติว่า^{๑๑}
 "ถ้าเป็นที่ปรากฏชัดว่าเด็กตกอยู่ในสภาวะ หรือสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นจะต้องให้ศาลแต่งตั้ง
 ผู้คุ้มครองโดยทันทีแล้ว ผู้พิพากษาอาจสั่งโดยการออกหมายเรียกให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
 นำเด็กไปคุ้มครองไว้ได้" อีกตอนหนึ่งได้บัญญัติว่า "เด็กคนใดก็ตามที่พบว่ากระทำผิด
 กฎหมายหรือข้อบังคับอื่นใด หรือเป็นผู้ที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นภัยต่อความเป็นอยู่
 อาจถูกจับกุมตัวได้ โดยไม่ต้องมีหมายจับ" กรณีที่ถือว่าตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นภัย
 ต่อความเป็นอยู่ตามที่บัญญัติไว้ใน Standard Juvenile Court Act นั้น
 ผู้เขารวมประชุมส่วนใหญ่ของกฎหมายมาตรฐานมีความเห็นว่า เมื่อมีเหตุฉุกเฉิน เชื่อถือ
 ได้ว่า เด็กเข้าไปมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ก็ถือได้ว่าความเป็นอยู่ของเด็กกำลัง
 ตกอยู่ในอันตราย แต่ผู้เขารวมประชุมส่วนน้อยก็ได้ให้คำแนะนำว่า ควรจะมีบทบัญญัติ
 ไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน เหมือนดังเช่นบทบัญญัติในกฎหมายว่าด้วยการจับกุมผู้ใหญ่โดย
 ไม่ต้องมีหมายจับ

เมื่อเด็กถูกจับกุมตัว เป็นหน้าที่โดยตรงของตำรวจที่จะต้องสืบหาบิดามารดา
 หรือผู้ปกครองของเด็กโดยเร็วที่สุด และจะคืนตัวเด็กให้กับครอบครัวของเขาพร้อมกับ
 แจ้งให้ทราบว่าเด็กและบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องไปศาล ถ้าไม่สามารถสืบหา
 บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้พบได้ในเวลาอันสมควร หรือหลังจากการปรึกษากับบิดามารดา
 ของเด็กแล้ว ตำรวจมีความเห็นว่าเพื่อประโยชน์ของเด็ก หรือเพื่อความปลอดภัยของสังคม

ควรจะมีการควบคุมตัวเด็กไว้ต่อไป ในกรณีเช่นนี้ ตำรวจจะต้องนำเรื่องเสนอต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณาสั่งการต่อไป ๑๒

๑.๗ การควบคุมตัว ๑๓ (Detention)

การควบคุมเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดสำหรับตำรวจในเรื่องเกี่ยวกับว่า เมื่อใด ที่เด็กจะถูกควบคุม และ ที่ไหน ที่ควรจะเป็นสถานที่สำหรับควบคุมเด็ก

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ The National Advisory Police Committee of the Federal Security Agency ได้เสนอแนะว่า การควบคุมเด็ก ควรจะ ไร้เมื่อมีกรณีที่น่าเป็นห่วงเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของเด็ก การป้องกันความปลอดภัยของชุมชน หรือเพื่อเป็นประกันในการมาศาลของเด็กและบิดามารดา คณะกรรมการกล่าวว่า ไม่ควร ควบคุมเด็กไว้เพื่อประโยชน์ในการลงโทษ หรือเพื่อความสะดวกของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ว่า ปัจจุบันมีเด็กเป็นจำนวนมากที่ถูกควบคุมตัวไว้โดยไม่จำเป็นใน สถานที่ควบคุม และมีบ่อยครั้ง เช่นเดียวกันที่ปล่อยตัวเด็กไปโดยที่ไม่ได้แจ้งแก่ศาลคดีเด็ก กอน

โดยสรุป การควบคุมเด็กที่กระทำผิดนั้น การปฏิบัติกรต่าง ๆ จะต้องอยู่ ภายใต้อการควบคุมของคณะกรรมการ โดยความร่วมมือระหว่างตำรวจและศาลคดีเด็ก รวมทั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง และการดำเนินการต่าง ๆ ควรจะบันทึกไว้เป็นลาย ลักษณ์อักษร

การแจ้งให้ทางโรงเรียนทราบ ก็เป็นเรื่องที่ตำรวจจะต้องทำในกรณีที่มีการ ควบคุมตัวเด็ก พร้อมกันนี้ก็ต้องแจ้งให้ศาลทราบภายใน ๒๔ ชั่วโมง โดยแจ้งเป็นลาย ลักษณ์อักษรแสดงถึง เหตุผลในการที่จะต้องควบคุมเด็กไว้

ความขาดแคลนเครื่องมือและสถานที่ในการควบคุมเด็กที่กระทำผิด นับว่า เป็นปัญหาที่ยืดเยื้อมานานสำหรับตำรวจ เพราะเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งที่เด็กจะถูก ควบคุมไว้ในเรือนจำ ไม่มีสิ่งใดเลยในเรือนจำที่จะสามารถทำให้ความประพฤติของเด็ก คีซัน มีหลายรัฐที่ห้ามอย่างเด็ดขาด ในการใช้เรือนจำเป็นสถานที่ควบคุมเด็กไว้ในกรณี ที่ไม่มีสถานที่ที่จะใช้สำหรับควบคุมเด็กโดยเฉพาะแล้ว การใช้เรือนจำเป็นสถานที่ควบคุม ก็อาจจะกระทำไ้ภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด และมีการระมัดระวังเป็นพิเศษ รวมทั้ง การจัดให้เด็กได้อยู่ห่างไกลจากผู้ใหญ่ในเรือนจำ ในชุมชนที่มีสถานที่ควบคุมโดยเฉพาะ หรือในที่ที่กรมตำรวจได้มอบหมายให้มีเจ้าหน้าที่พิเศษในเรื่องนี้โดยเฉพาะ ถ้าหากเป็น ไปได้เยาวชนที่จะถูกควบคุมตัวไว้ ควรจะถูกนำตัวไปยังสถานที่ควบคุมโดยเจ้าหน้าที่ พิเศษ และโดยรถยนต์ที่ไม่มีตราของกรมตำรวจ เพราะจะก่อให้เกิดประสพการณ์ที่หวาด ก้าวแก่เด็ก และโดยเหตุที่เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลสถานที่ควบคุมยอมเป็นผู้คุมครองเด็กโดยตรง ดังนั้นเขาจึงมีสิทธิที่จะรวมอยู่ด้วยในเวลาที่เด็กถูกสัมภาษณ์ และในการสัมภาษณ์ตำรวจ ควรจะระมัดระวังต่อการที่จะให้คำมั่นสัญญาว่าจะปลดปล่อยเด็ก เพราะการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่อยู่ในอำนาจของตำรวจ แต่เป็นอำนาจของศาล

๑.๒ การปิดคดีของตำรวจ ^{๑๔} (Police Disposition)

หลังจากที่ตำรวจได้ศึกษาสรุปคดีอย่างแนนอนแล้ว ก็จะสามารถเลือกวิธีที่จะ ปิดคดีได้ แต่ทางเลือกนี้ไม่อาจจะกระทำได้อย่างมีอิสระเต็มที่ เพราะจะต้องเป็นไปตาม กฎหมาย และนโยบายของกรมตำรวจ ตลอดจนขอบเขตขององค์การสังคมลงเคราะห์ด้วย

วิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นทางเลือกที่ตำรวจจะสามารถปิดคดีได้

๑.๒.๑ การเสนอคดีต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน (Referral to the Juvenile Court)

การที่ให้ตำรวจจะเสนอคดีต่อศาล อาศัยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ คือ

- (๑) ความผิดที่เด็กกระทำนั้น เป็นความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง
- (๒) แม้การกระทำผิดของเด็กไม่ร้ายแรง แต่ประมวลข้อเท็จจริงทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเด็กแล้ว แสดงว่าเด็กจำเป็นต้องได้รับความคุ้มครอง
- (๓) เด็กมีประวัติการกระทำผิดต่อเนื่องกันมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน
- (๔) เด็กผู้กระทำผิดและบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กได้แสดงให้เห็นว่าไม่เต็มใจ หรือไม่สามารที่จะให้ความร่วมมือกับหน่วยงานสงเคราะห์ต่าง ๆ ที่มีลักษณะช่วยเหลืออย่างเต็มที่โดยไม่ใช้อำนาจใด
- (๕) การปฏิบัติการของหน่วยงานสงเคราะห์ต่าง ๆ ที่ได้เคยกระทำมาแล้วต่อเด็กประสบความล้มเหลว
- (๖) เด็กต้องการความช่วยเหลือชนิดที่ต้องใช้อำนาจเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่ศาลเท่านั้นจะมีอำนาจสั่งได้
- (๗) เด็กปฏิเสธค่ากล่าวหา และตำรวจเห็นว่าควรจะให้ศาลเป็นผู้ตัดสินว่าเด็กกระทำผิดจริงหรือไม่

การที่จะใช้ดุลพินิจในหลักเกณฑ์ข้อใด ข้อมต้องพิจารณาถึงสภาพทางสังคม และท้องที่ที่ควย นโยบายสุดท้ายควรจะตกลงกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของศาลคดีเด็กและเยาวชนกับกรมตำรวจ โดยนโยบายเหล่านี้ควรจะกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และยืดหยุ่นได้ เพื่อจะได้เปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะต่าง ๆ และนโยบายเหล่านี้ควรจะได้มีการแก้ไขอยู่เสมอ เพื่อให้มีประสิทธิภาพที่สุด และเป็นประโยชน์ที่สุดต่อเด็ก ครอบครัว และสังคม

ข้อมูลต่อไปนี้ อาจจะสามารถนำไปเป็นส่วนประกอบของนโยบายได้

- (๑) ข้อเท็จจริงของการกระทำผิด ซึ่งจะสามารถทำให้ศาลวินิจฉัยคดีได้

(๒) ขอลดเวลา รวมทั้งเอกสารหลักฐานที่ยืนยันถึงการบาดเจ็บและความเสียหาย (ถ้ามี)

(๓) เหตุผลอื่นใดที่จะร้องขอต่อศาลในการตัดสินความผิดที่มีลักษณะพิเศษ

(๔) เรื่องย่อ ๆ ของเหตุต่าง ๆ ที่สำคัญ ซึ่งได้มาในระหว่างสืบสวน

๑.๘.๒ การปล่อยเด็กมอบบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (Release to parents or guardians without referral)

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า บ้านของเด็กผู้กระทำผิดคือสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับเขา ไม่ว่าเขาจะต้องได้รับการรักษาทางใจอีกต่อไปหรือไม่ก็ตาม แต่ก่อนที่จะปล่อยเด็กกลับบ้าน ตำรวจควรจะแน่ใจในสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวของเด็ก เสียก่อนว่ามีสภาพที่พึงสมควรต่อเด็ก

ข้อสังเกตต่าง ๆ ต่อไปนี้ จะเป็นสิ่งที่ช่วยในการตัดสินใจของตำรวจที่จะปล่อยเด็กมอบบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

(๑) ลักษณะของความผิดที่เด็กได้กระทำให้ไปนั้น เป็นเรื่องธรรมดาและเด็กไม่แสดงว่าต้องการความช่วยเหลือแต่อย่างใด

(๒) เด็กไม่ใคร่แสดงให้เห็นว่ามีสันดานเป็นผู้นาย

(๓) สภาพะของครอบครัวมั่นคง

(๔) สัมพันธภาพระหว่าง เด็กและบิดามารดาหรือผู้ปกครองอยู่ในสภาพที่ดี

(๕) สังคมมีส่วนช่วยได้ตามปกติ

อย่างไรก็ตาม แมว่าการปล่อยตัวเด็กกลับบ้าน จะเป็นวิธีที่ตำรวจได้กระทำบ่อยที่สุดก็ตาม แต่ถาจะให้ดีที่สุดแล้ว ควรจะให้เด็กและบิดามารดาหรือผู้ปกครองขอคำแนะนำปรึกษาจากหน่วยงานทางสังคมอื่น ๆ อีกด้วย

๑.๘.๓ การปล่อยเด็กมอบบิคา มารคาหรือผู้ปกครอง โดยให้อยู่ในความช่วยเหลือดูแลของหน่วยงานอย่างไม่เป็นทางการ (Release to parents with referral to non-authoritative treatment resources)

หน่วยงานที่ตำรวจอาจจะขอความร่วมมือได้มี อาทิเช่นองค์การสงเคราะห์ครอบครัว คลินิกสุขภาพจิต องค์การสงเคราะห์ครอบครัวและบุตร ศูนย์บริการครูเยี่ยมบ้าน กลุ่มนักบวช หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน เป็นที่ยอมรับกันว่าไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม ตำรวจไม่ควรจะบังคับเด็กหรือครอบครัวของเด็กให้ยอมรับความช่วยเหลือจากองค์การต่างๆ โดยอาศัยอำนาจทางศาล เพราะถ้าหากเด็กหรือครอบครัวของเด็กไม่เต็มใจแล้ว การแนะนำก็อาจจะได้รับผลน้อยมากหรือไม่ได้เลย

เด็กที่ควรจะให้ได้รับความช่วยเหลือจากองค์การทางสังคมดังกล่าว คือเด็กที่มีไคถูกนำขึ้นศาล แต่เป็นเด็กที่ไคกระทำผิดที่มีลักษณะร้ายแรงพอสมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากนักสังคมสงเคราะห์อาสาสมัครมากกว่าที่ทางครอบครัวจะให้ได้ เด็กพวกนี้ไคแก่เด็กซึ่งเริ่มจะถูกชักนำไปในทางที่ผิด มากกว่าจะเป็นเด็กที่มีความประพฤติไปในทางเป็นภัยต่อสังคม และความประพฤตินั้นไคคิดแนจนจนแยก

ตำรวจควรที่จะรู้ถึงความต้องการของเด็กและครอบครัวด้วยว่า ต้องการความช่วยเหลือประเภทใด เพื่อจะไคแนะนำไปยังหน่วยงานทางสังคมไคถูกต้อง

ในระหว่างการเตรียมการที่จะนำเด็กและบิคา มารคาไปพบกับหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือนั้น ตำรวจควรจะอธิบายให้เด็กและบิคา มารคาของเด็กไครู้ถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงาน ความสามารถของคณะผู้ทำงาน และบุคคลเหล่านั้นจะสามารถช่วยเหลือเด็กและครอบครัวของเด็กไคได้อย่างไร ตลอดจนควรจะเน้นควววาความช่วยเหลือต่าง ๆ นั้นจะบรรลุจุดมุ่งหมายไคไคโดยความร่วมมือระหว่างเด็กและ

ตำรวจควรจะให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ตั้งของหน่วยงาน หมายเลขโทรศัพท์ และบุคคลที่พึงติดต่อควย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ควรจะเขียนลงใน card ให้เด็กและครอบครัว เก็บไว้ และจะเป็นประโยชน์มากขึ้น ถ้าตำรวจเป็นผู้ติดต่อให้บุคคลทั้งสองฝ่ายได้พบกัน รวมทั้งการทำเรื่องย่อเกี่ยวกับประวัติเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมอบให้กับหน่วยงานเหล่านั้น

ตำรวจอาจจะแนะนำเด็กให้ไปยังศูนย์เยาวชนหรือศูนย์สันตนาการก็ได้ ถ้าตำรวจเชื่อว่ามูลเหตุเบื้องต้นในการประพฤติก้าวร้าวต่อคนสังคมของเด็ก สืบเนื่องมาจาก การที่เด็กขาดการเสริมสร้างในการใช้เวลาว่างให้ถูกต้อง สมาคมลูกเสือ สมาคม YMCA สมาคม YWCA หรือสมาคมต่าง ๆ เกี่ยวกับเยาวชน เป็นสิ่งที่ดีควรนำเข้ามาอยู่ในดุลพินิจ ของตำรวจควย แต่ก็มีเหตุผลที่พอจะเชื่อถือได้ว่า ศูนย์เหล่านี้ไม่สามารถจะบำบัดรักษา เด็กให้หายได้โดยลำพัง เด็กที่กระทำผิดเหล่านี้ส่วนมากมักจะมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่ง ต้องการการรักษาจากผู้เชี่ยวชาญควยแล้วจึงจะสามารถเข้าร่วมในกลุ่มสังคมได้

๑.๘ การบันทึกประวัติ ลายพิมพ์นิ้วมือ และรูปถ่าย ๑๕ (Records,

Fingerprints, and Photographs)

การบันทึกประวัติ (Records)

ข้อมูลที่เกี่ยวกับเด็กจำเป็นที่จะต้องจัดทำขึ้น เพื่อสนองความต้องการในกรณีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นการให้ขอแนะนำแก่ตำรวจเอง แก่ศาลคดีเด็กและองค์การที่สนใจอื่น ๆ เกี่ยวกับการติดต่อของตำรวจที่มีต่อเด็กมาแล้วในอดีต และในปัจจุบัน

(๒) เพื่อแสดงถึงขอบเขตของการกระทำผิด

(๓) เพื่อใช้ในการประเมินคุณค่าในแผนการช่วยเหลือเด็ก
ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ควรจะให้สั้นที่สุดและสมเหตุสมผล

ในประวัติของเด็ก ควรบันทึกถึงชอกช้ำวาทา และการแกชอกช้ำวาทา ถ้าหาก
เด็กถูกควบคุมตัว ก็ควรมีรายงานบันทึกความประพฤติกวย และประวัติที่ควรให้ดูเฉพาะ
บิตามารคา ทนายความ หรือองค์การอื่นใดที่มีอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้องได้ตามกฎหมาย
เท่านั้น

การเก็บรักษาประวัติของเด็ก ตามหลักการดำเนินงานโดยทั่วไปแล้ว ควร
จะแยกเก็บประวัติของเด็กไว้เป็นสัดส่วน และถ้าหากมีการแยกหน่วยงานที่ปฏิบัติเกี่ยวกับ
เด็กไว้ต่างหากโดยเฉพาะแล้ว ก็ควรให้หน่วยงานนั้นเป็นผู้เก็บรักษาโดยตรง

ลายพิมพ์นิ้วมือและรูปถ่าย (Fingerprints and Photographs)

เมื่อใดที่ตำรวจควรจะมีพิมพ์ลายนิ้วมือเด็ก หรือถ่ายรูปเด็กไว้ มักจะเกิดการ
โต้เถียงอยู่เสมอ ในบางรัฐออกกฎหมายห้ามถ่ายรูปและพิมพ์ลายนิ้วมือเด็ก เว้นแต่โดย
ได้รับคำสั่งจากศาลคดีเด็กเท่านั้น

ผู้ที่ไม่เห็นควยอ้างว่า การพิมพ์ลายนิ้วมือ และถ่ายรูปเด็ก เป็นการก่อให้เกิด
เกิดคำหนีในประวัติของเด็ก และเป็นวิธีปฏิบัติที่ชกกับอาชญากร ข้ออ้างที่นับว่ามีเหตุผล
ที่สุด คือการเกรงว่าจะมีผู้นำไปใช้ในทางที่ไม่สมควร ซึ่งจะนำอันตรายอย่างใหญ่หลวง
มาให้แก่เด็กในชีวิตข้างหน้าของเขา

ส่วนผู้ที่เห็นควยอ้างว่า การพิมพ์ลายนิ้วมือและการถ่ายรูปไว้ เป็นเครื่อง
ชี้ตัวผู้กระทำผิดที่ดีที่สุด และป้องกันผู้บริสุทธิ์

จากความเห็นทั้งสองฝ่ายนี้ ได้มีกฎบางข้อ ซึ่งได้รับการแนะนำจากผู้ที่ยอมรับให้มีการพิมพ์ลายนิ้วมือเด็กไว้ โดยมีวิธีป้องกันเด็กด้วย ดังนี้

- (๑) การพิมพ์ลายนิ้วมือเด็ก จะกระทำได้ก็โดยศาลอนุญาตเท่านั้น
- (๒) การพิมพ์ลายนิ้วมือเด็ก ควรจะกระทำในกรณีที่เหมาะสมเพื่อการชี้ตัวเด็ก

ในกรณีดังต่อไปนี้

ก. เด็กถูกควบคุมในฐานะผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นผู้ที่โคกระทำความผิดร้ายแรง เช่นโจรกรรม บุกรถรอนาจาร เป็นต้น

ข. เด็กมีประวัติในการกระทำความผิด มีส่วนร่วมในการฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรง และมีเหตุผลที่ควรเชื่อได้ว่า ความประพฤติในลักษณะนี้อาจจะมีอยู่ต่อไป

ค. เด็กที่หลบหนีและปฏิเสธที่จะมาแสดงตัว

(๓) ถ้าต่อมาเป็นที่ปรากฏชัดว่าเด็กผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิด เอกสารลายพิมพ์นิ้วมือทั้งหมดควรจะคืนศาลเพื่อการทำลาย

๒. การใช้วิธีการทางกฎหมายของตำรวจสวัสดิภาพเยาวชนในยุโรป

ประเทศต่าง ๆ ในยุโรปไม่มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ แต่มีอยู่ในรูปของกฎกระทรวง หรือคำสั่งของหัวหน้าหน่วยงานเกี่ยวกับการจับกุม และการควบคุมตัวเยาวชนไว้ดังนี้

๒.๑ การจับกุม^{๑๖}

ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่กระทำความผิดมี ๒ ประเภทคือ

ตำรวจทั่ว ๆ ไป และตำรวจพิเศษ

๒.๑.๑ ตำรวจทั่ว ๆ ไป ตำรวจเหล่านี้ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงการจับกุมผู้ต้องหาไว้ได้ โดยเฉพาะในกรณีที่เป็นความผิดที่จับตัวได้ในทันที หรือในขณะที่กำลังคนหาผู้ต้องหาซึ่งไม่รู้แน่นอนว่าเป็นใคร ดังนั้นตำรวจเหล่านี้จึงมีบทบาทสำคัญมาก เพราะไม่มีกฎหมายใดบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการจับกุมเยาวชนไว้โดยเฉพาะ มีแต่เพียงคำสั่งซึ่งเป็นเสมือนคำแนะนำว่าควรปฏิบัติอย่างไรบ้าง เช่นในอิสราเอล คำสั่งของตำรวจมีว่าห้ามใส่กุญแจมือเด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี ห้ามถ่ายรูปหรือพิมพ์ลายนิ้วมือ นอกจากว่าการพิมพ์ลายนิ้วมือจำเป็นต่อการสืบสวนต่อไป และการสอบสวนจะต้องดำเนินการต่อหน้าผู้ปกครองของเด็ก และจะต้องดำเนินการสอบสวนโดยนายตำรวจที่เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ๆ

ในลักษณะเบอร์ก มีคำสั่งของกระทรวงห้ามตำรวจแต่งเครื่องแบบในขณะที่จับกุม หรือคุมกันเด็ก

ในอังกฤษและสกอตแลนด์ การจับกุมเยาวชนหญิงผู้กระทำความผิด ควรมอบหมายให้ตำรวจหญิง เป็นผู้ดำเนินการ

ในฝรั่งเศส มีคำสั่งของกรมตำรวจห้ามใส่กุญแจมือเด็ก นอกจากจะมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้มีกฎหมาย เป็นเพียงคำแนะนำเท่านั้น

๒.๑.๒ ตำรวจพิเศษ เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๑๙๔๘ เบลเยียมได้มีกฎหมายออกมามาฉบับหนึ่ง กำหนดให้มีตำรวจหญิงขึ้น เพื่อดำเนินการจับกุมเยาวชนผู้กระทำความผิด

ในฝรั่งเศส (เฉพาะในปารีส) มีหน่วยงานหนึ่งประกอบด้วยตำรวจหญิง และชายมีหน้าที่ดำเนินการ เฉพาะปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนผู้กระทำความผิด โดยทำหน้าที่

ทั้งจับกุมและให้การคุ้มครองเยาวชน ในค.ศ. ๑๘๔๒ ตำรวจปารีสได้ออกข้อกำหนดใหม่ให้ผู้ช่วยตำรวจหญิง จำนวน ๓๐ คน เพื่อปฏิบัติงานเกี่ยวกับเยาวชน หลังจากนั้นเมืองอื่น ๆ ใ้เอาแบบอย่างบ้าง

ในอังกฤษและสวีเดนก็เช่นเดียวกัน แม่ว่าจุดประสงค์ในการจัดตั้งตำรวจหญิงมิได้มีขึ้นเพื่อเยาวชนผู้กระทำผิดโดยตรง แต่ก็มักจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา

๒.๒ การควบคุมตัว ^{๑๗}

ประเทศส่วนใหญ่ในยุโรปมักจะทำนคเป็นข้อบังคับเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งมีสาระสำคัญคือ การพยายามให้มีการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนในระยะสั้นที่สถานี่ตำรวจ และเป็นสถานที่คนละแห่งกับที่คุมขังผู้ใหญ่ นอกจากนี้ในอังกฤษเท่านั้น ที่มีกฎหมายเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ค.ศ. ๑๘๓๓ กำหนดให้แยกการขังเยาวชนกับผู้ใหญ่ออกจากกัน และให้ตำรวจหญิงเป็นผู้ควบคุมดูแลเยาวชนหญิง

การควบคุมตัวในสถานที่ ซึ่งจัดไว้เป็นพิเศษสำหรับเยาวชนนี้ มักจะกำหนดอายุไวควยเช่นในฝรั่งเศส เยาวชนผู้กระทำผิดอายุต่ำกว่า ๑๓ ปี จะถูกแยกไปควบคุมไว้ในที่ควบคุมพิเศษใดค่อเมื่อใดกระทำความผิดอาญา ในอังกฤษกำหนดอายุไว้ ๑๔ ปี ในเบลเยียมมีกฎหมาย ค.ศ. ๑๘๑๒ กำหนดว่าการควบคุมตัวในที่ควบคุมเฉพาะนี้ จะต้องมีการกำหนดเวลาไม่เกิน ๒ เดือน

เยาวชนที่ถูกควบคุมไม่ต้องสวมเครื่องแบบนักโทษ หรือถ้ามีเครื่องแบบก็ต้องแตกต่างไปจากของผู้ใหญ่ งานที่ให่ทำก็เป็นงานประเภทที่ทำในโรงเรียน

ในบางประเทศ ผู้บริหารได้พยายามจัดสถานที่พิเศษให้ เพื่อหลีกเลี่ยงการควบคุมในเรือนจำชนในอังกฤษมี Remand centres และ Remand homes ซึ่ง Remand centres ดำเนินกิจการ โดยรัฐรับเด็กอายุ ๑๔ - ๑๗ ปี Remand homes เป็นของราชการส่วนภูมิภาค รับเด็กอายุ ๑๗ ปี ในเบลเยียมมีสถานพินิจ ซึ่งดำเนินการโดยรัฐ โดยจะรับเด็กไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้มีโอกาสได้สังเกตอุปนิสัยใจคอ ท่าที และความต้องการของเด็ก เพื่อประโยชน์ในการหาวิธีแก้ไขเด็กต่อไป และในฝรั่งเศส มีสถานพินิจซึ่งอยู่ในการดำเนินงานของกระทรวงยุติธรรม รับเฉพาะเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายเท่านั้น ส่วนของเอกชนรับเด็กจรจัด หรือเด็กที่มีความประพฤติที่น่าจะมีอันตราย คุก

๓. การใช้วิธีการทางกฎหมายของตำรวจสวัสดิภาพเยาวชนในเอเชีย และตะวันออกไกล

๓.๑ การจับกุม ๑๘

ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและตะวันออกไกล เช่นพม่า ลังกา พิลิปปินส์ ปากีสถาน และรัฐต่าง ๆ ในอินเดียนั้น ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษเกี่ยวกับการจับกุมเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย ตำรวจทั่ว ๆ ไปจะเป็นผู้จับกุมเยาวชนผู้กระทำความผิดเช่นเดียวกับกรณีของผู้ใหญ่ ยกเว้นในเมืองสำคัญ ๆ เช่น มะนิลา ราบกุงและบอมเบย์ ซึ่งมีตำรวจพิเศษทำหน้าที่จับกุมเยาวชนโดยเฉพาะ

ในมะนิลาและร่างกุ้ง มีตำรวจหญิงจำนวนหนึ่ง ทำหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้หญิง โดยมากได้แก่พวกโสเภณีและรวมทั้งจับกุมเยาวชนด้วย กรมตำรวจในมะนิลาได้จัดตั้งหน่วยควบคุมเยาวชน (Juvenile Control Unit) ขึ้น โดยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำงานเกี่ยวกับเยาวชนทั้งหมด มาขึ้นกับหน่วยงานนี้ ทำหน้าที่จับกุมเยาวชนที่กระทำความผิด และที่กำลังจะกระทำความผิด หลังจากที่ตำรวจได้จับกุมและดำเนินการสอบสวนเยาวชนเสร็จแล้ว หน่วยควบคุมเยาวชนจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าคดีใดควรจะไปให้ศาลคดีเด็กพิจารณา และคดีใดควรยกฟ้องหลังจากที่ไต่สวนถ่วงดุลเทียบเคียงตามสมควรแล้ว วัตถุประสงค์ที่สำคัญของหน่วยงานนี้คือ การป้องกันการทำผิดของเยาวชน โดยมีตำรวจอนุชนทั้งหญิงและชาย (Junior policemen and junior police women) ประกอบด้วยนักเรียนจากโรงเรียนมัธยม (High school students) เป็นผู้ดำเนินงานภายใต้การจัดการของหน่วยควบคุมเยาวชนในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ มีตำรวจอนุชนถึง ๒,๕๐๐ คน งานของพวกเขาคือ คอยห้ามมิให้เยาวชนเข้าในหอคัลบี้ สถานเอนร์รา บาร์ และสถานที่อื่น ๆ ที่เห็นว่าเป็นภัยแก่เยาวชน

ในบอมเบย์ มีบทบัญญัติมาตรา ๔๐ ของพระราชบัญญัติเด็กแห่งบอมเบย์ ค.ศ. ๑๙๔๘ (Bombay Children Act 1948) กำหนดว่าเด็กอนาถาไร้ที่พึ่งจะถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบุคคลอื่นที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนี้ตามระเบียบที่ออกโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัด (Provincial government) และภายใต้ระเบียบนี้ให้พนักงานคุมประพฤติ (Probation officers) มีอำนาจจับกุมเด็กที่พบว่าจรจัด ขอดาน ไม่มีบ้าน ออกอยากหรืออาศัยอยู่กับบุคคลที่ไม่พึงประสงค์เช่น นักเลงสุรา โสเภณี อาชญากร หรือบุคคลที่ชอบทำผิดกฎหมายหรือลักษณะอื่นใดที่เป็นอันตรายต่อศีลธรรมและอนุมาตรา ๓๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเด็กดังกล่าว กำหนดว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด หรือหน่วยตำรวจและบุคคลที่มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ใน

ควร เชื่อได้ว่ามีการกระทำผิดเกิดขึ้น นอกจากนั้นมาตรา ๒๒ ได้บัญญัติว่าให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจรับแจ้งการจับกุมเยาวชนที่กระทำผิดต่อพนักงานคุมประพฤติ และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสถาน ๑ รับเยาวชนโดยเร็วที่สุด

นอกจากนี้บอมเบย์ยัง ได้มีการจัดตั้งหน่วยตำรวจช่วยเหลือเยาวชน (Juvenile Aid Police Unit) เมื่อเดือนสิงหาคม ๑๙๕๒ อันเป็นหน่วยงานแรกที่จัดตั้งขึ้นเพื่อทำงานเกี่ยวกับเยาวชนโดยเฉพาะ ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการคัดเลือกแล้วทั้งชายและหญิง ทำงานโดยร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสมาคมช่วยเหลือเด็กแห่งบอมเบย์ (Bombay Children's Aid Society) ในการแก้ปัญหาการกระทำผิดของเยาวชนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จุดประสงค์ของหน่วยงานนี้ไม่เพียงแต่เพื่อป้องกันอาชญากรรม และจับกุมเยาวชนผู้กระทำผิดเท่านั้น แต่ยังทำการดูแลรักษาเด็กที่ถูกทอดทิ้งและอโคจรยาก ซากแกล่นควย และได้มีการจัดการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจของหน่วยงานเกี่ยวกับการให้สวัสดิการ เด็กวัยรุ่น การจับกุม การสัมภาษณ์ การควบคุมตัว แนวทางต่าง ๆ ในการปฏิบัติต่อเด็กผู้กระทำผิด การปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลาง ซึ่งต่อมาการดำเนินการต่าง ๆ นี้ได้เป็นแบบอย่างให้แก่อื่น ๆ ในอินเดียปฏิบัติตาม

ในฟิลิปปินส์ มาตรา ๑๐ (ก) ของกฎหมายคดีเด็ก (Section 10(a) of the Juvenile Delinquent Law) กำหนดว่า "พนักงานคุมประพฤติมีอำนาจเหมือน นายอำเภอและนายตำรวจ" ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พนักงานคุมประพฤติมีอำนาจในการจับกุมเยาวชนผู้กระทำผิดได้

ในพม่าก็เช่นเดียวกับฟิลิปปินส์ ที่ให้มีบุคคลอื่นนอกเหนือจากตำรวจ ทำหน้าที่จับกุมเยาวชนผู้กระทำผิดด้วย กล่าวคือ อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจแต่งตั้งผู้เป็นสมาชิกของสภาตำบล (Members of the district councils) และผู้เป็นสมาชิกอาวุโสของ

ส่วนวิธีปฏิบัติในการจับกุมเยาวชนที่ประเทศต่างๆ เหล่านี้ ใช้อยู่กัน จะมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศ ว่าให้ลดความรุนแรงลงกว่าที่ปฏิบัติกับผู้ใหญ่ โดยให้ทำการควบคุมตัวเยาวชนเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันการหลบหนีเท่านั้น แต่บางท้องที่ก็ยังคงใช้วิธีใส่กุญแจมือเยาวชนเมื่อถูกจับได้ ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกพิเศษใหม่ ๆ ที่มีต่อเยาวชนผู้กระทำความผิดในประเทศทางเอเชียและตะวันออกไกลนั้น กำลังอยู่ในระยะเริ่มต้นเท่านั้น

มีคดีเป็นจำนวนมากที่เยาวชนจะได้รับการปลดปล่อยไปโดยการประกันตัว บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องรับภาระนำเด็กไปศาล และปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้จากการให้ประกันตัวไปนี้มีปัญหาที่น่าสนใจเกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ เช่น ในพม่ามีเด็กชายเป็นจำนวนมากที่ถูกจับแล้วไม่สามารถหาหลักทรัพย์มาประกันตัวได้ แม้จะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม ดังนั้นเด็กส่วนใหญ่จึงต้องถูกควบคุมตัวไว้ โดยเจ้าหน้าที่ ทั้ง ๆ ที่มีบทบัญญัติสำหรับการปล่อยโดยมีการประกัน ส่วนในขอมเบียมมีผู้พิพากษาและตำรวจจำนวนมากที่ให้ประกันตัวเด็กไปโดยปราศจากการพิถีพิถันใด ๆ และปราศจากการปรึกษาพนักงานคุมประพฤติซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการแก้ไขปรับปรุงเด็กให้เป็นคนดีต่อไป เมื่อให้ประกันตัวไปก็ไม่สามารถทำการศึกษา และควบคุมดูแลเด็กได้ ดังนั้นปัญหาของเด็กก็ไม่ได้รับการวิเคราะห์อย่างถูกต้องเท่าที่ควร

๓.๒ การควบคุมตัว ^{๑๘}

ประเทศทาง เอเชียและตะวันออกไกล มีวิธีควบคุมตัวเยาวชนที่กระทำผิด ๒ วิธีใหญ่ ๆ คือ

(๑) ควบคุมตัวไว้ในสถานกักขังผู้ใหญ่ เช่นในห้องขังของสถานีกำรวจ หรือในเรือนจำ

(๒) ควบคุมตัวไว้ในสถานที่พิเศษ ซึ่งจัดสำหรับเยาวชนโดยเฉพาะ

ประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้ ยังคงใช้สถานที่กักขังผู้ใหญ่เป็นที่สำหรับควบคุมตัวเยาวชนระหว่างพิจารณาคดี แต่มีบางประเทศ เช่นญี่ปุ่น ได้มีการจัดสถานที่สำหรับควบคุมตัวเยาวชนไว้ทุกเมือง ส่วนอื่นเขื่อนั้นส่วนใหญ่ยังใช้สถานที่สำหรับกักขังผู้ใหญ่อยู่ สถานที่พิเศษสำหรับเยาวชนมีในบางเมืองเท่านั้น เช่นที่บอมเบย์ มักราส เคลลีและเบงกอลตะวันตก และมีบางเมืองของประเทศพม่า ลังกา ปากีสถานและฟิลิปปินส์

แม้ว่าเยาวชนจะถูกควบคุมตัวไว้ในสถานที่กักขังสำหรับผู้ใหญ่ก็ตาม แต่ก็จะได้รับคุ้มครองทางกฎหมายเป็นพิเศษว่าตำรวจไม่ควรควบคุมตัวเยาวชนไว้นานเกินกว่า ๒๔ หรือ ๔๘ ชั่วโมง แต่บทบัญญัตินี้ไม่ได้ใช้กันอย่างเข้มงวด ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าเยาวชนยังคงถูกขังในห้องขังหรือเรือนจำ ซึ่งบางครั้งยืกวเวลาออกไปถึง ๑๐ หรือ ๑๔ อาทิตย์ก็มี โดยมีรายการพิเศษสำหรับเด็กเหล่านั้นบ้างเล็กน้อยหรือไม่เลย ซึ่งนับว่าเป็นการเสี่ยงภัยอย่างมากที่ทำเช่นนี้ เพราะเยาวชนจะถูกเล็ดลอดจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ไถ่กาย

ในร่างกฏ เยาวชนและหญิงที่กระทำผิดจะถูกควบคุมตัวไว้ในระหว่างพิจารณาคดีที่สถานควบคุมสำหรับเด็กจรจัด ส่วนในเมืองอื่น ๆ ของพมายังใช้ร่วมกับสถานที่สำหรับคุมขังผู้ใหญ่

ในมะนิลา เด็กหญิงจะถูกส่งไปควบคุมตัวในโรงเรียนฝึกอบรม (Training school) ที่ Welfareville แต่เยาวชนส่วนใหญ่ในมะนิลา ยังคงถูกควบคุมตัวไว้ในส่วนหนึ่งที่จัดไว้โดยเฉพาะของเรือนจำชื่อ Old Bilibid Prison ซึ่งเป็นสถานที่คุมขังผู้ใหญ่ที่กระทำผิด ซึ่งถูกพิพากษาให้ได้รับโทษจำคุกในระยะเวลาสั้น ๆ

ในลังกาก็เช่นเดียวกัน เยาวชนส่วนใหญ่ยังคงถูกควบคุมตัวในระหว่าง
พิจารณาคดีที่ห้องขังหรือคุก(Jail)ของตำรวจ แม้จะมีกฎหมายกำหนดให้ควบคุมเยาวชน
ไว้ในสถานที่ไม่ใช่คุกหรือห้องขังของสถานีตำรวจก็ตาม แต่ก็ทำได้ไม่ทั่วถึง เพราะความ
ขาดแคลนสถานที่ตั้งกล่าว

ในปากีสถาน มีเฉพาะเมืองการาจีเท่านั้นที่มีสถานที่ควบคุมเยาวชนแยกต่าง
หากจากของผู้ใหญ่ ส่วนเมืองอื่น ๆ เช่น Sine, Baluchistan, East Bengal และ
West Panjab ยังไม่มีสถานที่ควบคุมเยาวชนโดยเฉพาะ

ส่วนในอินเดีย รัฐต่าง ๆ ที่พระราชบัญญัติเด็กไม่ได้ใช้บังคับ ก็ใช้ห้องขัง
ของสถานีตำรวจและคุกเป็นที่ควบคุมเยาวชน เช่นที่เมือง Kutch และ Vindhya
Pradesh โดยซึ่งรวมกันกับผู้ใหญ่เลยทีเดียว ส่วนที่ Coorg, Orissa และ Uttar
Pradesh นั้น แม้จะใช้ห้องขังของสถานีตำรวจก็จริง แต่ก็ได้แยกเยาวชนกับผู้ใหญ่
ไว้จากกัน

พระราชบัญญัติเด็กแห่งเบงกอล (Bengal Children Act) ได้
บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการควบคุมตัวเยาวชนไว้ดังนี้

มาตรา ๑๘ (๑) เมื่อปรากฏว่าบุคคลใดอายุไม่เกิน ๑๖ ปี ถูกจับและไม่ได้
ได้รับการปลดปล่อยโดยการประกัน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจต้อง
ควบคุมตัวบุคคลผู้นั้นไว้ในสถานที่อื่น ที่ไม่ใช่สถานีตำรวจ หรือคุก ในลักษณะที่กำหนดไว้
จนกว่าจะถูกนำตัวไปศาล

(๒) เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อาจจะควบคุมผู้ใดไว้ในความดูแล
เป็นเวลานานจนเกินสมควรแก่เหตุผล และไม่ควรมิเกิน ๒๔ ชั่วโมง ถ้าไม่มีคำสั่ง

มาตรา ๑๘ ในระหว่างพิจารณาคดี หรือทำการไต่สวนเด็กที่ไม่ได้รับการ
ปลดปล่อยโดยการประกัน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ ศาลอาจสั่งให้ควบคุมตัวเด็กไว้
ในสถานที่อื่น ที่ไม่ใช่สถานพิจารณาคดี หรือคุกในลักษณะที่กำหนดไว้ จนกว่าจะพิจารณาคดี
เสร็จสิ้น

พระราชบัญญัติเด็กแห่งมดราส (Madras Children Act) บัญญัติว่า
เด็กหรือผู้เยาว์ที่ถูกจับกุม หรืออยู่ในระหว่างพิจารณาคดี หรือการไต่สวน ควรถูกควบคุมตัว
ไว้ในความดูแลของบุคคลที่น่าเชื่อถือ สมาคมการกุศลสงเคราะห์หรือสถาบัน หรือหัวหน้า
หมู่บ้าน หรือในสถานที่ควบคุมที่มีอยู่ และพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้ควรวาง ไม่ควร
ควบคุมเยาวชนร่วมกับผู้ใหญ่ ควรแยกเป็นที่ก่อสร้างต่างหากจากเรือนจำ และสถานที่นั้น
ควรอยู่ในความดูแลของบุคคลอื่นที่มีชื่อเสียงหน้าที่ตำรวจ และสำหรับเด็กหญิงในระหว่างการ
จับกุม หรือพิจารณาคดี หรือการไต่สวน ไม่ควรอยู่ในความดูแลของตำรวจ โดยผู้ที่พำนัก
ควรจัดให้เด็กหญิงอยู่ในความดูแลของบุคคลอื่นที่คิดว่าสามารถดูแลเด็กไว้ได้โดยเด็กไม่
หลบหนี

พระราชบัญญัติเด็กแห่งบอมเบย์ (Bombay Children Act 1948)
มาตรา ๒๒ บัญญัติว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด อาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา ระบุ
ว่า ให้สถานที่ใดเป็นสถานที่ควบคุมเยาวชนระหว่างพิจารณาคดี ตามความมุ่งหมายแห่ง
พระราชบัญญัตินี้ และเช่นเดียวกัน พระราชบัญญัติเด็กแห่งมดราสก็ได้บัญญัติว่า โรงเรียน
ที่ได้รับการรับรองแล้ว หรือสถานที่ช่วยเหลือใด อาจใช้เป็นสถานที่สำหรับควบคุมเด็ก
และผู้เยาว์ที่อยู่ในระหว่างการถูกจับกุม หรือการพิจารณาคดี หรือการไต่สวนได้ โดย
ผู้จัดการโรงเรียนยินยอม และจัดให้เหมาะสมโดยแยกพวกเขาออกจากนักเรียนของ
โรงเรียน

ดังนั้นภายใต้บทบัญญัติเหล่านี้ จึงมีโรงเรียนที่ได้รับการรับรองแล้ว สถาน
เลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านคุ้มครองเด็ก สถานสำหรับเด็กที่ถูกทอดทิ้ง โรงเรียนสอนคนตาบอด
หรือแม้แต่โรงพยาบาลได้เป็นที่ยอมรับของรัฐบาลบอมเบย์ว่าเป็นสถานที่ควบคุมเยาวชน
ปัจจุบันในรัฐบอมเบย์มีสถานเหล่านี้ถึง ๔๓ แห่ง ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นสถานควบคุม
เยาวชน โดยเป็นสถานที่สำหรับเด็กชาย ๒๐ แห่ง สำหรับเด็กหญิง ๑๔ แห่ง และอีก
๘ แห่งใช้ร่วมกันทั้งหญิงและชาย โดยจัดแบ่งแยกกันเป็นสัดส่วน สถานเหล่านี้ส่วนใหญ่
เป็นของเอกชนเช่นเดียวกับสมาคมต่าง ๆ เช่นสมาคมช่วยเหลือเด็กแห่งบอมเบย์

(Bombay Children's Aid Society) สมาคมอารักขาเด็กแห่งสุรัท

(Child Protection Society of Surat) และสมาคมคุ้มครองประพฤติกเด็ก

(Probation and After-Care Associations) ซึ่งรายงานของฝ่ายเยาวชน

ปี ๑๙๕๐ - ๑๙๕๑ กล่าวว่า ปัจจุบันมีสมาคมต่าง ๆ เหล่านี้ไม่น้อยกว่า ๒๕ แห่ง ส่วน

ในมัทราสมีสถานควบคุมเยาวชนที่ดำเนินการโดยเอกชนประมาณ ๖ แห่ง ในเบงกอล

ตะวันตกมีสถานควบคุมสำหรับเด็กชาย ชื่อ House of Detention for boys

และในกัลกัตตามีสถานควบคุมสำหรับเด็กหญิง ชื่อ Rescue Home for girls

ซึ่งดำเนินการโดยรัฐบาล

ในระหว่างที่เด็กถูกควบคุมตัวอยู่นั้น จะมีการสืบสวนเด็กเกี่ยวกับเรื่องทาง
สังคมของเด็ก และมีการตรวจสอบทางแพทย์ ทางจิตวิทยา ทางโรครจิตเช่นที่สถานที่
ควบคุมเยาวชนแห่ง Umarkhadi แห่งรัฐบอมเบย์ มีคลีนิกแนะนำเด็ก มีบริการของ
นักจิตวิทยา และจิตแพทย์ นอกจากนี้ยังมีการฝึกฝนการบริหารร่างกายและเรียนหนังสือ
มีการฝึกทำงานด้วย เช่นเด็กชายทำงานช่างไม้ ตัดเสื้อผ้า งานหนังสือพิมพ์ งานท่อของ
ส่วนเด็กหญิงหัดเย็บปักถักร้อย ทำของเล่นเด็ก ทำกระดุม สถานควบคุมเยาวชนที่มัทราส
มีการฝึกหัดการปั่นฝ้าย ทอเสื้อผ้า และจักสาน

ในรายงานของ Children's Aid Society and Juvenile Branch Reports ตั้งแต่ปี ๑๙๔๓ เป็นต้นมา กล่าวว่า ปัญหาที่สถานควบคุมเยาวชนที่รัฐบอมเบย์ และมีคราสทอง เจริญอยู่คือ ความแออัดของเยาวชนมีมากเกินไป เพราะมีที่ควบคุมเยาวชนอย่างจำกัด รวมทั้งการขาดแคลนบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมแล้ว ตลอดจนความไม่มั่นคงทางการเงินด้วย แมวว่าจะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล และจากเอกชนควยก็ตาม

สำหรับประเทศไทยนี้ มีกฎหมายเยาวชน (Juvenile Law) กำหนดว่า เยาวชนจะถูกควบคุมตัวในสถานที่ควบคุมพิเศษสำหรับเยาวชน และจะต้องไม่ควบคุมตัวเยาวชนไว้ที่สถานีตำรวจเกิน ๔๘ ชั่วโมง หลังจากถูกจับกุมเยาวชนที่มีที่ทำการจะหลบหนีจะถูกควบคุมตัวไว้ที่สถานควบคุม (House of detention) ส่วนเด็กที่ไม่ถูกเอาโทษ จะถูกควบคุมตัวในสถานที่พักชั่วคราว (Temporary shelter home) และเด็กที่มีอายุตั้งแต่ ๑๔ ปีขึ้นไป ซึ่งมีการจำแนกประเภทจะถูกควบคุมตัวไว้ในสถานควบคุมและจำแนกประเภทเยาวชน (Juvenile detention and classification home) โดยรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินงานสถานควบคุมเยาวชนเหล่านี้ทั้งหมด

จะมีการตรวจทางการแพทย์ และมีการวิเคราะห์ทางจิตวิทยาและทางโรครจิตแก่เด็กที่อยู่ในสถานควบคุมและจำแนกประเภทโดยมีการทดลองหลายประการ ที่ดัดแปลงมาจากของตะวันตกให้เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น เยาวชนจะถูกศึกษาทั้งในสถานที่แยกให้อยู่ตามลำพัง และในการร่วมทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม

ในญี่ปุ่น ตำรวจธรรมดา (Ordinary police) พนักงานสอบสวนเยาวชน (Juvenile investigator) เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมดูแล (supervision officer) และเสมียนศาล (Court clerk) จะเป็นผู้นำเยาวชนที่ไม่ได้รับการประกันตัวไปศาลโดยไม่ สกนแจมือ

๓.๓ สถานพินิจ ^{๒๐} (Observation homes)

ในประเทศพม่า ลังกา ฟิลิปปินส์ และปากีสถาน ไม่มีสถานพินิจสำหรับเยาวชนเลย ในอินเดียมีเฉพาะในรัฐบอมเบย์ แต่ก็ไม่ได้สร้างสถานพินิจขึ้นเป็นพิเศษเพื่อการสังเกตเยาวชนโดยเฉพาะ คงใช้สถานที่ควบคุมเยาวชนระยะสั้นระหว่างการไต่สวน หรือการพิจารณาคดีเป็นสถานพินิจไปค้ำย ซึ่งให้บริการโดยคลินิกแนะนำเด็ก และการบริการ เป็นครั้งคราวของนักจิตวิทยา และจิตแพทย์ ในบอมเบย์ ยังไม่มีบัญญัติทางกฎหมาย ให้มีการจัดตั้งสถานพินิจที่แยกเป็นพิเศษแต่อย่างใด

ประเทศญี่ปุ่นนับว่าเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าในเรื่องนี้มากที่สุด ในเอเชีย และตะวันออกไกล เนื่องจากได้มีการจัดตั้งสถานพินิจขึ้น โดยเฉพาะดำเนินการแก่เยาวชนทั้งก่อนและหลังการตัดสินคดี โดยเยาวชนที่กระทำผิด หรืออยู่ในข่ายที่ควรได้รับการสังเกต จะถูกส่งไปอยู่เป็นกลุ่ม ๆ เพื่อที่จะวางรากฐานและวางแผนให้มีการกระทำที่เหมาะสมเป็นราย ๆ เฉพาะตัวบุคคลไป

เกี่ยวกับวิธีการและอำนาจตามกฎหมายในการส่งเยาวชนไปยังสถานพินิจนี้ มาตรา ๒๕ แห่งกฎหมายเยาวชนของญี่ปุ่น (Article 25 of the Juvenile Law of Japan) กำหนดว่า "ในกรณีศาลครอบครัวเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีการป้องกันตามความในวรรค ๑ ของมาตรา ๒๔ ตามข้อวินิจฉัยนี้ อาจสั่งให้เยาวชนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพนักงานสอบสวนเยาวชน ภายในระยะเวลาที่สมควรแก่เหตุผล"

"ในการควบคุมดูแลตามที่กล่าวในวรรคก่อน ศาลครอบครัวอาจปฏิบัติดังนี้"

- (๑) กำหนดเรื่องที่จะต้องสังเกตให้แน่นอน และจัดระเบียบเรื่องนั้น ๆ ให้ได้ผลสำเร็จ
- (๒) มอบเยาวชนให้แก่ผู้ปกครองภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนดขึ้น
- (๓) มอบเยาวชนให้อยู่ในสถาบันที่เหมาะสม โดยมีการแนะนำที่ร่วมกัน หรือแยกเฉพาะตัวบุคคล"

การจัดตั้งสถานพินิจโดยเฉพาะนี้ มีบทบัญญัติของ Reformatory Law ค.ศ. ๑๙๔๘ กำหนดว่า "สถานจำแนกประเภทและควบคุมเยาวชน" จะเป็นสถาบันที่รับบุคคลที่ส่งไปตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๗ วรรค ๑ ตอน (๒) ของกฎหมายเยาวชน (Law No. 168 of 1948) โดยให้จำแนกประเภท อุปนิสัยของเยาวชนตามหลักการความรู้ทางเทคนิคการแพทย์ จิตวิทยา สังคมวิทยา ฯลฯ การจำแนกประเภทดังนี้ จะช่วยในการไต่สวนเยาวชนของศาลครอบครัว เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการกำหนดการป้องกันที่เหมาะสม"

สิ่งที่ช่วยในการจำแนกเยาวชนออกเป็นประเภทต่าง ๆ นั้น อาจมีการจำแนกตามอายุ เพศ ประเภทของการกระทำผิด หรือลักษณะพิเศษทางจิตวิทยาและกายภาพ เป็นต้น บุคคลที่จะดำเนินการในการสังเกตเยาวชน จะประกอบด้วยนักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมวิทยา นักการศึกษา รวมทั้งบุคคลที่สนใจต้องการให้ความช่วยเหลือ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางด้านนี้ บุคคลเหล่านี้จะเข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน โดยมีหัวหน้าของสถาบันเป็นประธาน สถาบันเอกชนและสถาบันพิเศษของรัฐบาล ได้ถูกใช้เป็นที่สถานพินิจหลายแห่ง

จะมีการศึกษาและประเมินค่าอุปนิสัยเฉพาะตัวของเยาวชน มีการซักถามเกี่ยวกับอาชีพ สิ่งแวดล้อม นิสัยใจคอ และส่วนประกอบที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้

จะถูกศึกษาโดยกระจำจ้งทางการแพทย์ จิตวิทยา วิชาครู สังคมวิทยาและความรู้อื่นๆ เพื่อที่จะได้จิตวิธีการที่ดีที่สุดในการทำให้เยาวชนนั้นกลับตัวคั้งเดิม หรือปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว จะมีการรวบรวมเกี่ยวกับการสืบเสาะข้อเท็จจริงในเรื่องต่อไปนี้คือ

- (๑) การเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก ๆ การศึกษาและอาชีพของเยาวชน
- (๒) การบอกเล่าของญาติและผู้ปกครอง เกี่ยวกับตัวเยาวชน
- (๓) สภาพทางร่างกายและจิตใจ
- (๔) กรณีที่กระทำผิด รวมทั้งกรณีอื่น ๆ ที่ถูกสงสัยด้วย
- (๕) ความประพฤติของเยาวชน หลังจากการควบคุมตัวแล้ว
- (๖) เรื่องราวอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ หรือที่มีการอ้างอิง

วิธีการสืบเสาะข้อเท็จจริง นอกจากจะมีการวิเคราะห์โดยการสัมภาษณ์แล้ว เทคนิคทางวิทยาศาสตร์ยังมีส่วนร่วมด้วย โดยมีการใช้เครื่องวัดทางจิตวิทยา การทดสอบเชาว์ อารมณ์ บุคลิกและความสามารถเป็นพิเศษ การใช้เครื่องมือตรวจสอบร่างกาย รวมทั้งมีการทดลองความแข็งแรงของร่างกายด้วย

๔. การใช้วิธีการทางกฎหมายของตำรวจสวัสดิภาพเยาวชนในประเทศไทย

การดำเนินงานของตำรวจสวัสดิภาพเด็กและ เยาวชนทางค่านกฎหมายนั้น ได้แบ่งระเบียบปฏิบัติออกเป็น ๒ ส่วนคือ ระเบียบปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำผิดในคดีอาญา กับระเบียบปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในคดีอาญา ๒๑

๔.๑ การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำผิดใน

คดีอาญา

การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำผิดในคดีอาญานั้น เริ่มเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเด็กและนักเรียน พ.ศ. ๒๔๘๑^{๒๒} แต่โดยที่คณะปฏิวัติได้พิจารณาเห็นว่านักเรียน และนักศึกษาเป็นเยาวชนที่กำลังสร้างสมคุณสมบัติทั้งในกานความรู้ ความคิด และคุณธรรม พร้อมทั้งจะรับมรดกตกทอดจากผู้ใหญ่เป็นพลเมืองที่มีประโยชน์แก่ประเทศชาติในอนาคต นักเรียนและนักศึกษาคควรจะได้รับ การอบรมดูแลใกล้ชิดจากบิดามารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ เพื่อเป็นบุตรที่ดีของ บิดามารดา เป็นศิษย์ที่ดีของครู อยู่ในโอวาทคำสั่งสอนรวมทั้งอยู่ในระเบียบประเพณี และกฎหมายของบ้านเมือง เป็นการสมควรจะส่งเสริมและคุ้มครองความประพฤติ การร่างกายและจรรยา มารยาทให้รัดกุมยิ่งขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน^{๒๓} หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมเด็กและนักเรียน พ.ศ. ๒๔๘๑ เสีย และให้ใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๒ แทน^{๒๔} ดังนั้นการปฏิบัติต่อ นักเรียนและนักศึกษา จึงต้องเป็นไปตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๒ ส่วนการ ปฏิบัติต่อเด็กอื่น ๆ ที่มีชื่อเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา ซึ่งได้แก่เด็กกำพร้าอนาถาทั้งหลาย ที่ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู และเด็กที่ประพฤติดันไม่สมควรแก่วัย หรือเด็กซึ่งตกอยู่ในสภาพ

^{๒๒} เรื่องเดียวกัน

^{๒๓} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๒, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๖๖ (๒๕ เมษายน ๒๕๑๕), ฉบับพิเศษ หน้า ๒๗ - ๓๒

^{๒๔} เรื่องเดียวกัน

แวดล้อมที่จะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อร่างกายจิตใจ และศีลธรรมนั้น จะต้องเป็นไปตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๕๔ ซึ่งได้กำหนดวิธีการให้การสงเคราะห์และการคุ้มครองแก่เด็กเหล่านี้ไว้^{๒๕}

จากประกาศของคณะปฏิวัติทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าว จึงอาจจำแนกการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำผิดในคดีอาญาออกได้เป็น ๒ ประการคือ

๔.๑.๑ การปฏิบัติต่อนักเรียนและนักศึกษา

๔.๑.๒ การปฏิบัติต่อเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์และการคุ้มครองสวัสดิภาพ

๔.๑.๑ การปฏิบัติต่อนักเรียนและนักศึกษา

นักเรียนหมายความว่า บุคคลซึ่งกำลังรับการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา ทั้งสายสามัญและสายอาชีพอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาล โรงเรียนเทศบาล โรงเรียนประชาบาล หรือโรงเรียนราษฎร์^{๒๖}

การแต่งกายและความประพฤติที่ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียน^{๒๗}

(๑) นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้าและกลางศีรษะยาวเกิน ๕ เซนติเมตร และชายผมรอบศีรษะไม่ตัดเกรียนชิดผิวหนัง หรือไว้หนวดหรือเครา

นักเรียนหญิงตัดผม หรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาในอนุญาตให้ไว้ยาวเกินกว่านั้นก็ไม่วางให้เรียบร้อย

นักเรียนใช้เครื่องสำอาง หรือสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

^{๒๕} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๕๔, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม ๘๕ ตอนที่ ๑๘๒ (๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๕), ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐๘ - ๑๒๓

^{๒๖} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๗๒, เรื่อง:เดิม ข้อ ๒

^{๒๗} ...

(๒) เพ็ญเวรอนอยู่ในที่สาธารณสถาน หรือทำลายสมบัติของโรงเรียน หรือสถานศึกษา หรือสาธารณสมบัติ

(๓) แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่สุภาพ

(๔) มั่วสุม และก่อความเดือดร้อนรำคาญอย่างหนึ่งอย่างใด

(๕) เล่นการพนัน ซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน

(๖) เพ็ญเวรเวลากลางวันระหว่างเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกาถึง ๔.๐๐ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น เว้นไว้แต่ไปกับบิคารมารคาหรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียนหรือสถานศึกษา

(๗) สูบบุหรี่ย สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น

(๘) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าควยสถานบริการหรือสถานอื่นใด ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำ หรือสถานการพนันในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่หรือเยี่ยมญาติในสถานทีนั้น

(๙) เข้าไปในงานหรือรวมงานสังสรรค์ และงานนั้นมีการเต้นรำหรือการแสดงซึ่งไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิคารมารคา หรือผู้ปกครองหรืองานนั้นบิคารมารคา ผู้ปกครองหรือสถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด

(๑๐) เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในที่นั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติ ซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น

(๑๑) คบค้าสมาคมกับหญิง ซึ่งประพฤติดนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงนั้น

(๑๒) ประพฤติดนในท่านองชูสาว

(๑๓) มีวัตถุระเบิดก๊ี้ หรือมีอาวุธติดตัว หรือซ่อนเร้นไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้ายก๊ี้

(๑๔) หลบหนีโรงเรียน

นักศึกษาหมายความว่า บุคคลซึ่งกำลังรับการศึกษาระดับที่สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีได้ตั้งขึ้นโดยมีกฎหมายเฉพาะของสถานศึกษานั้น ^{๒๔}

การแต่งกายและความประพฤติที่ดีถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักศึกษา ^{๒๕}

(๑) นักศึกษาชายคัทฉม หรือไวณมยาวจนคานขาง และคานหลังยาวเลขคี่นคม หรือไวหนวกไวเครา

นักศึกษาหญิงนุงกระโปรงสั้นจนชายกระโปรงสูงกว่ากึ่งกลางสะบ้าหัวเข่าเกิน ๕ เซนติเมตร ขอบกระโปรงต่ำกว่าระดับสะเอวคือ คาคเข็มขัดหลวมต่ำกว่าระดับขอบกระโปรง หรือแต่งกายไม่เหมาะสมกับสภาพกุลสตรีไทย

นักศึกษานำใช้เครื่องสำอางหรือสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

(๒) สุกัญชา หรือเสฟสุรา ยาเสฟคิก หรือของมีนเมาอย่างอื่น

(๓) กระทำการอันเป็นปฏิปักษ์ต่ออำนาจบริหารของโรงเรียน หรือสถานศึกษา หรือบังคับขู่เข็ญ ยุยงส่งเสริม หรือสนับสนุนให้นักเรียน หรือนักศึกษากระทำการเช่นนั้น และ

(๔) ความประพฤติที่ดีถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนข้อ (๒) (๓)

(๔) (๕) (๘) (๑๐) (๑๑) (๑๒) (๑๓)

^{๒๔} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๒, เรื่องเดิม, ข้อ ๒

^{๒๕} กฎกระทรวงฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๑๕), เรื่องเดิม, ข้อ ๒

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจพบนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ใดแต่งกาย หรือ
ประพฤติตนไม่สมควรแก่วัยหรือไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนหรือนักศึกษาคงกล่าว
มาแล้วข้างต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจนำตัวไปมอบแก่ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ
การหรือหัวหน้าของโรงเรียน หรือสถานศึกษาของนักเรียนหรือนักศึกษานั้น เพื่อกำเนิน
การสอบสวนและอบรมสั่งสอนหรือลงโทษตามระเบียบหรือข้อบังคับ ในกรณีที่ไม่สามารถ
นำตัวไปมอบได้ จะแจ้งควรวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้^{๓๐} และถ้าปรากฏว่านักเรียน
หรือนักศึกษาผู้ใดได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย โดยแต่งกายหรือประพฤติตนไม่เหมาะสม
แก่สภาพของนักเรียนและนักศึกษาเป็นครั้งที่สอง เป็นหน้าที่ของโรงเรียนหรือสถานศึกษา
จะต้องลงโทษตามระเบียบหรือข้อบังคับ (ได้แก่ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการ
ลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๕) และแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครอง
มาให้สัญญาว่าจะอบรมสั่งสอนและควบคุมนักเรียนหรือนักศึกษานั้นมิให้ฝ่าฝืนเช่นนี้อีก^{๓๑}
ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่มาหรือไม่ให้สัญญาว่าจะอบรมสั่งสอนและควบคุมนักเรียน
หรือนักศึกษา หรือนักเรียนหรือนักศึกษาผู้ใดฝ่าฝืนกฎหมาย โดยแต่งกายหรือประพฤติ
ตนไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนหรือนักศึกษาอีก เป็นครั้งที่สาม ให้โรงเรียนหรือ
สถานศึกษาส่งตัวนักเรียนหรือนักศึกษาพร้อมทั้งรายงานการลงโทษที่แล้มาไปยังสถานี
ตำรวจในท้องที่ที่โรงเรียนหรือสถานศึกษานั้นตั้งอยู่ และให้ข้าราชการตำรวจที่มียศตั้ง
แต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจออกหมายเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มาว่ากล่าว
ตักเตือนหรือเรียกประกันทดแทนว่า จะปกครองดูแลมิให้นักเรียน หรือนักศึกษาฝ่าฝืน

^{๓๐} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๓๒, เรื่องเดิม, ข้อ ๕

^{๓๑} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๖

เช่นนั้นอีก โดยอาจกำหนดระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี หากผิดนัดทบทวนให้ปรับได้ไม่เกิน
ห้าร้อยบาท ^{๓๒} และถ้าหากบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ยอมทำทบทวน มีความผิด
ของระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท ^{๓๓}

๔.๑.๒ การปฏิบัติต่อเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์และการคุ้มครองสวัสดิภาพ

เด็กที่อยู่ในข่ายบังคับของกฎหมายนี้ ใดแก่ผู้ซึ่งมีอายุไม่ครบสิบแปด
ปีบริบูรณ์ และยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ^{๓๔}

เพื่อประโยชน์ในการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้ข้าราชการ
ตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ซึ่งรับราชการอยู่ในท้องที่ที่บิดามารดา
ผู้ปกครอง หรือเด็กมีภูมิลำเนาหรือดินที่อยู่มีอำนาจคงต่อไปนี้ ^{๓๕}

(๑) ซักถามเด็กเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเด็กนั้น พึงได้รับการสงเคราะห์
หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ หรือนำเด็กนั้นไปกักตัวไว้ ณ ที่ทำการหาเวลาที่จะสอบถาม
ถ้อยคำที่จำเป็นจากเด็ก บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็ก หรือจากผู้เกี่ยวข้องของรูเห็น
แล้วแต่กรณี และให้กระทำโดยมิชักช้า ห้ามมิให้ใช้วิธีกักตัวเด็กเพื่อป้องกันการหลบหนี
เกินความจำเป็น

(๒) เรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็ก หรือบุคคลอื่นที่สามารถให้
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเป็นอยู่ หรือความประพฤติของเด็กมาให้ถ้อยคำ

^{๓๒} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๗

^{๓๓} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๑๐

^{๓๔} ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๕๔, เรื่องเดิม, ข้อ ๑

^{๓๕} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๑

(๓) ส่งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็ก เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ที่เด็กอาศัยอยู่ หรือที่เด็กกำลังศึกษาหรือทำงานส่งพยานหลักฐานเกี่ยวกับความเป็นอยู่ หรือความประพฤติของเด็ก

(๔) เข้าไปในสถานที่อยู่อาศัยของบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็ก หรือของบุคคลที่เด็กเข้าไปเกี่ยวข้อง เพื่อสอบถามและรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับความเป็นอยู่หรือความประพฤติของเด็ก

(๕) มอบตัวเด็กคืนบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือมอบตัวเด็กคืนบิดามารดาหรือผู้ปกครอง พร้อมทั้งวางลวดักเตือนบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ให้ปกครองดูแลและอุปการะเลี้ยงดูมิให้เด็กนั้นประพฤตินอสมควรอีก หรือส่งเด็กไปสถานแรกรับเด็ก (สถานแรกรับเด็ก หมายความว่า สถานที่รับเด็กไว้ชั่วคราว เพื่อวิเคราะห์และพิจารณาวิธีการส่งเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมแก่เด็ก)

การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

เด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๕๔ นี้ได้แก่ เด็กซึ่งมีปัญหาทางความประพฤติ อันได้แก่เด็กซึ่งบิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมความประพฤติได้ หรือเด็กซึ่งประพฤตินอสมควร ^{๓๖} การประพฤตินอสมควรหมายความว่า ประพฤตินอสมควรแก่วัย ซึ่งได้แก่การประพฤตินอสมควรดังต่อไปนี้ ^{๓๗}

- (๑) ประพฤติดูไปในทางเกเรหรือเที่ยวเร่รอนไปในที่สาธารณะ
- (๒) มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ชาวบ้าน และผู้สัญจรไปมา
- (๓) ขอดทานหรือกระทำการขอไปในทางขอดทาน
- (๔) เล่นการพนัน หรือมั่วสุมในวงการเล่น

(๕) เสพสุรา สูบบุหรี่ หรือเสพยาเสพติดให้โทษ หรือของมีนเมาอย่างอื่น หรือเข้าไปในสถานที่จำหน่ายสุรา หรือเสพหรือซื้อสุรา

(๖) เข้าไปในโรงรับจำนำ สถานบริการ หรือสถานการค้าประเวณี เว้นแต่เป็นผู้อยู่อาศัย

(๗) ประพฤติตนทำนองชู้สาวในที่สาธารณะ

(๘) ไม่เรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยประถมศึกษา

(๙) เทียบเตรเวลากลางคืน ระหว่างเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๐๔.๐๐ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

(๑๐) หลบหนีจากสถานแรกรับเด็ก หรือสถานสงเคราะห์เด็ก

วิธีการให้การคุ้มครองสวัสดิภาพแก่เด็กดังกล่าวข้างต้นนี้ทั้งหมด ๕ วิธีด้วยกัน ^{๓๘} (รายละเอียดศึกษาได้จากประกาศของคณะปฏิวัติ) และโดยบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจดำเนินวิธีการให้การคุ้มครองสวัสดิภาพแก่เด็กได้วิธีหนึ่งคือ ^{๓๙} ให้ข้าราชการตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ซึ่งรับราชการอยู่ในท้องที่ที่เด็กนั้นมีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ มีอำนาจเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็กที่ได้รับการว่ากล่าวตักเตือนให้ปกครองดูแล และอุปการะเลี้ยงดูมิให้เด็กนั้นประพฤติน่าไม่สมควรมาแล้ว ทำทัณฑ์บนโดยกำหนดให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กกระวังมิให้เด็กนั้นประพฤติน่าไม่สมควรอีก ตลอดเวลาไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่ทำทัณฑ์บน และกำหนดเบี้ยปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระเมื่อผิดทัณฑ์บน และเมื่อได้ปรับฐานผิดทัณฑ์บนแล้ว ให้มีอำนาจส่งเด็กไปยังสถานแรกรับเด็ก หรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพอย่างอื่นตามที่เห็นสมควร

^{๓๘} ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๕๔, เรื่อง เกม, ข้อ ๑๓

กรณีเด็กหลบหนี

ถ้าเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ถูกส่งไปยังสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก (สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก หมายความว่า สถานที่ให้การศึกษาอบรมเด็กอาชีพ และแก้ไขความประพฤติแก่เด็ก ซึ่งมีปัญหาทางความประพฤติ และมีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์) และกำลังรับการคุ้มครองสวัสดิภาพอยู่ หลบหนีจากสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ให้ข้าราชการตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ซึ่งรับราชการอยู่ในท้องที่ที่สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตั้งอยู่ ร้องขอต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน ให้ส่งเด็กนั้นไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน หรือต่อศาลจังหวัด ในกรณีที่ไม่มีศาลคดีเด็กและเยาวชนในท้องที่นั้น ให้ส่งเด็กนั้นไปรับการฝึกอบรมในสถานที่ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการจัดการฝึกและอบรมเด็กบางจำพวก ๕๐

* ๕.๒ การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดในคดี

อาญา

เด็กหมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ ๕๑

เยาวชนหมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่ให้นำความถึงบุคคลผู้นั้นถือว่าแล้วควยการสมรส ๕๒

๕๐ เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๑๓ วรรค ๕

๕๑ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๔๕๔ มาตรา ๔

๕๒ เรื่องเดียวกัน

ส่วนเด็กที่มีอายุยังไม่เกินเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด
เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ ^{๔๓} และบุคคลที่อายุสิบแปดปีบริบูรณ์แล้ว ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ ^{๔๔}
ซึ่งไม่อยู่ในขอบข่ายที่จะกล่าวถึง

* เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิดในคดีอาญา การปฏิบัติต่อเด็กและ
เยาวชน จะต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๕๕๔
กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งมีวิธีดำเนินคดีแก่
เด็กและเยาวชน โดยวิธีการพิเศษแตกต่างจากผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ในเรื่อง
นี้กรมตำรวจได้ออกระเบียบปฏิบัติต่อเด็ก และเยาวชนให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย
ดังกล่าวไว้ดังนี้

๔.๒.๑ การจับกุม

จะทำการจับกุมเด็กอายุตั้งแต่ ๗ ปี ถึง ๑๔ ปีบริบูรณ์ ฐานสงสัย
ไม่ได้ นอกจากจะทำการจับกุมในเวลากระทำความผิดซึ่งหน้า หรือผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยัน
ให้จับหรือมีหมายจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ^{๔๕}

เมื่อจับได้แล้วห้ามใช้เครื่องพันธนาการ ถ้ามีความจำเป็นจริง ๆ จะต้อง
ใช้เครื่องพันธนาการ เช่นมีเด็กหลายคนต้องหาคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่
๑๐ ปีขึ้นไป และแสดงกิริยาจะหลบหนีให้จับ หรือเชือกผูกมัดเพียงมิให้หลบหนีได้ง่าย
เท่านั้น ^{๔๖}

^{๔๓} ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๓

^{๔๔} พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๔

^{๔๕} ประมวลระเบียบการตำรวจภาค ๑, เรื่อง เกม, ข้อ ๔๔๗ (๑)

ส่วนเยาวชนให้ทำการจับกุมและอาใจใช้เครื่องพันธนาการได้เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่ถาจำเป็นจะต้องใช้เครื่องพันธนาการ ให้บันทึกเหตุผลและความจำเป็นแนบไว้ในสำนวนการสอบสวน ^{๔๗}

๔.๒.๒ การแจ้งการจับกุมแก่ผู้อำนวยการสถานพินิจและบิคารมารคาหรือผู้ปกครอง

เมื่อจับกุมเด็กหรือเยาวชนมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนแล้ว รัับแจ้งการจับกุมหรือควบคุมนั้นโดยทางหนังสือ หรือโทรศัพท์ ให้บอกชื่อตัว ชื่อสกุล ขอหา วัน เวลาถูกจับ และถูกควบคุมให้ผู้ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือคณะกรรมการพินิจและคุมครองเด็กในเขตอำนาจนั้นทราบโดยมิชักช้า เพื่อให้มารับตัว พร้อมกันนี้ให้รัับแจ้งไปยังบิคารมารคา ผู้ปกครองหรือผู้ที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตามแบบหมายเลข ๒ แล้วบันทึกชื่อผู้แจ้ง รัับแจ้ง และรายละเอียดในการแจ้งไว้ในประจำวันเป็นหลักฐาน เว้นแต่ในกรณีเล็กน้อย ซึ่งอยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวนจัดการเปรียบเทียบปรับหรือวางถลาสั่งสอนได้ โดยจัดการให้เสร็จก่อนครบ ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นมาถึงสถานที่ทำการของพนักงานสอบสวน ก็ไม่ต้องแจ้งการจับกุมและส่ง เด็กไปยังสถานพินิจและคุมครองเด็ก ^{๔๘} เพราะอาจแปลได้ว่าเป็นคดีที่ไม่ต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลคดีเด็กและเยาวชน ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน สำหรับเรื่องการประกันชั้นสถานีตำรวจ ก่อนส่งตัวเด็กไปยังสถานพินิจ ๆ ก็เช่นเดียวกัน ก่อนครบ ๒๔ ชั่วโมง ทางพนักงานสอบสวนจะให้ประกันไปก็ได้ แต่ถาพบ ๒๔ ชั่วโมงไปแล้วต้องนำเด็กส่งยังสถานพินิจ ๆ

^{๔๗} เรื่องเดียวกัน

^{๔๘} เรื่องเดียวกัน. ข้อ ๔๔๗ (๒)

แบบหมายเลข ๑ แจ่งการจับกุมแก๊งผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจ ฯ

ที่..... ตำบล.....

เรื่อง แจ่งการจับกุม.....

แจ่งความมายัง ผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ควย..... ใคทำการจับกุมและพนักงานสอบสวนใค

สอบถามปากคำเด็กหรือเยาวชนตั้งรายการละเอียดข้างล่างนี้แล้ว และเด็กหรือเยาวชนนี้เป็นผู้จะต้องใครับการพิจารณาพิพากษาในศาลคดีเด็กและเยาวชน จึงแจ่งมาเพื่อจัดการรับตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาควบคุมไว้ยังสถานพินิจต่อไป

๑. ชื่อเด็กหรือเยาวชน..... เพศ.....
๒. เกิดเมื่อวันที่..... อาบุ..... ปี
๓. เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... ศาสนา.....
๔. นามบิดามารดา.....
๕. เวลานั้นอยู่ในปกครองของใคและเกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชนอย่างไร.....
๖. ที่อยู่ปัจจุบัน.....
๗. อาชีพของเด็กหรือเยาวชนและของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....
๘. การศึกษาอบรมยังศึกษาอยู่โรงเรียนใคหรือออกจากโรงเรียนแล้ว.....
๙. เคยต้องหาว่าใคกระทำผิดหรือเคยถูกจับมาวักฉวางตีเค็อนมาก่อนหรือไม่.....
๑๐. ครั้งนี้ต้องหาว่ากระทำผิดใคในข้อหาใค เมื่อใค ที่ใค.....
๑๑. ครั้งนี้กระทำผิดร่วมกับใคหรือไม่.....
๑๒. ถูกจับเมื่อวันใค เวลาใค โดยใคอย่างไร.....
๑๓. สอบปากคำแล้วใคการว่ใคอย่างไร.....
๑๔. ถูกควบคุมตัววัน เวลาใค และที่ใค.....

แบบหมายเลข ๑ แจงการจับกุมแก๊งค์ผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจ ฯ

ที่..... ตำบล.....

เรื่อง แจงการจับกุม.....

แจงความมายัง ผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ควย..... ได้ทำการจับกุมและพนักงานสอบสวนได้

สอบถามปากคำเด็กหรือเยาวชนทั้งรายการละเอียดข้างล่างนี้แล้ว และเด็กหรือเยาวชนนี้เป็นผู้จะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลคดีเด็กและเยาวชน จึงแจงมาเพื่อจัดการรับตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาควบคุมไว้ยังสถานพินิจต่อไป

๑. ชื่อเด็กหรือเยาวชน..... เพศ.....
๒. เกิดเมื่อวันที่..... อายุ..... ปี
๓. เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... ศาสนา.....
๔. นามบิดามารดา.....
๕. เวลานี้อยู่ในปกครองของใครและเกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชนอย่างไร.....
๖. ที่อยู่ปัจจุบัน.....
๗. อาชีพของเด็กหรือเยาวชนและของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....
๘. การศึกษาอบรมยังศึกษาอยู่โรงเรียนใดหรือออกจากโรงเรียนแล้ว.....
๙. เคยต้องหวาดไต่กระทำผิดหรือเคยถูกจับมวากลวาทักเตือนมาก่อนหรือไม่.....
๑๐. ครั้งนี้ต้องหวาดไต่กระทำผิดในข้อหาใด เมื่อใด ที่ไหน.....
๑๑. ครั้งนี้กระทำความผิดร่วมกับใครหรือไม่.....
๑๒. ถูกจับเมื่อวันที่ใด เวลาใด โดยอย่างไร.....
๑๓. สอบปากคำแล้วให้การว่าอย่างไร.....
๑๔. ถูกควบคุมตัววัน เวลาใด และที่ไหน.....

แบบหมายเลข ๒ แจ้งการจับกุมแก้มคามารคาหรือผู้ปกครอง

ที่..... ตำบล.....

เรื่อง แจ้งการจับกุม.....

แจ้งความมายัง.....

ด้วย.....ซึ่งเป็นผู้.....

.....ท่าน ได้ถูกจับกุมโดยตองหาว่า.....

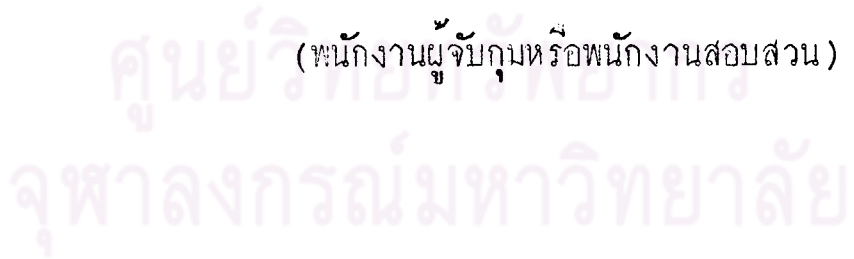
ที่ตำบล.....เมื่อวันที่.....

เวลา.....นาฬิกา เวลาที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่.....

ฉะนั้น จึงแจ้งมาให้ทราบ.

ขอแสดงความนับถือ

(พนักงานผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวน)

หมายเหตุ แบบนี้เป็นแบบพนักงานผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนแจ้งไปยัง บิดามารดาผู้ปกครอง หรือผู้ที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ตามความในมาตรา๒๔ พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีเด็ก ๆ

๔.๒.๓ การควบคุมตัว

หากสามารถทำได้ ให้พยายามจัดหาที่ควบคุมแผนกหนึ่งต่างหาก
อย่าให้ปะปนกับผู้ใหญ่ หรือเห็นสภาพการควบคุมผู้ใหญ่ และให้พยายามแยกการควบคุม
เด็กหรือเยาวชนชายและหญิงอย่าให้ปะปนกัน เด็กหรือเยาวชนที่เจ็บป่วยให้จัดการรักษา
พยาบาลตามสมควร แต่สำหรับผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจ หรือคณะกรรมการพินิจและคุ้มครอง
เด็ก สิ่งให้ไปรับการรักษาพยาบาล ณ ที่อื่น ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตาม แม้จะสอบ
สวนเด็กหรือเยาวชนนั้นยังไม่เสร็จ เมื่อไต่ถามให้มารับตัวแล้ว หากเจ้าหน้าที่ของ
สถานพินิจฯ หรือสำนักงานคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก ยังไม่มารับตัวภายใน
๒ วัน นับตั้งแต่วันที่ไต่ถามไปครั้งแรก ให้พนักงานสอบสวนติดต่อเพื่อนไป หรือนำเด็ก
และเยาวชนนั้นไปส่งเจ้าหน้าที่เอง ห้ามมิให้ควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้น จนถึงกับต้อง
ขออำนาจศาลซึ่ง ^{๕๒}

๔.๒.๔ การส่งตัวเด็กไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

เมื่อเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจฯ หรือของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครอง
คุ้มครองเด็กมีบัตรประจำตัว และหนังสือของผู้อำนวยความสะดวกสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ๒ ฉบับ
มาขอรับตัวเด็ก หรือเยาวชน พนักงานสอบสวนตรวจดูเห็นถูกต้อง ให้มอบบัตรประจำตัว
คืน และให้ผู้รับตัวเด็กหรือเยาวชนลงลายมือชื่อการรับตัวในหนังสือของผู้อำนวยความสะดวกที่มี
มานั้นติดสำนวนไว้ฉบับหนึ่ง อีกฉบับหนึ่ง เขียนการรับตัว เช่นเดียวกัน มอบคืนแก่ผู้รับตัว
และลงรายงานประจำวันในการมอบตัวอีกส่วนหนึ่ง ทอนนี้ไปถ้าจะต้องการสอบสวนเด็ก
หรือเยาวชนเพิ่มเติมให้ไปสอบสวน ณ ที่ทำการที่เด็กหรือเยาวชนถูกควบคุมตัวอยู่ ^{๕๓}

^{๕๒} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๔๔๗ (๓)

^{๕๓} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๔๔๗ (๕)

สำหรับคดีที่พนักงานสอบสวนปล่อยชั่วคราว และจะฟ้องคดีนี้ให้ตกลงกับ นายประกันนำตัว เด็กหรือเยาวชนไปส่งยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเอง เว้นแต่ นายประกันไม่สามารถนำส่งได้ จึงให้ฝ่ายตำรวจรับตัวไปส่ง ๕๔

ปรากฏว่าจำนวนเด็กและ เยาวชนที่ถูกจับตัวส่งมายังสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลางคืนเพิ่มขึ้นตลอดมาทุกปี จากจำนวน ๓,๒๒๑ คน ในปี ๒๕๑๑ โคนเพิ่มเป็น ๔,๓๕๘ คนในปี ๒๕๑๔ ส่วนในปี ๒๕๑๕ สถิติจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกลับลด น้อยลงกว่าปี ๒๕๑๔ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเยาวชนกีดกัน เกรงอำนาจของคณะปฏิวัติ ในช่วงแรก ๆ จึงไม่กล้ากระทำความผิดก็ได้ เยาวชนที่ถูกจับส่วนมากมักเป็นเยาวชนที่มีอายุ ระหว่าง ๑๔ - ๑๘ ปี ซึ่งถูกจับมากกว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง ๗ - ๑๔ ปี คิดเป็นอัตรา ส่วนประมาณ ๑๐ ต่อ ๑ เด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่วนใหญ่มักไม่ใช่ นักเรียน ส่วนที่เป็น นักเรียนอยู่ จะมีประมาณร้อยละ ๑๕ - ๒๗ ของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับ ๕๕

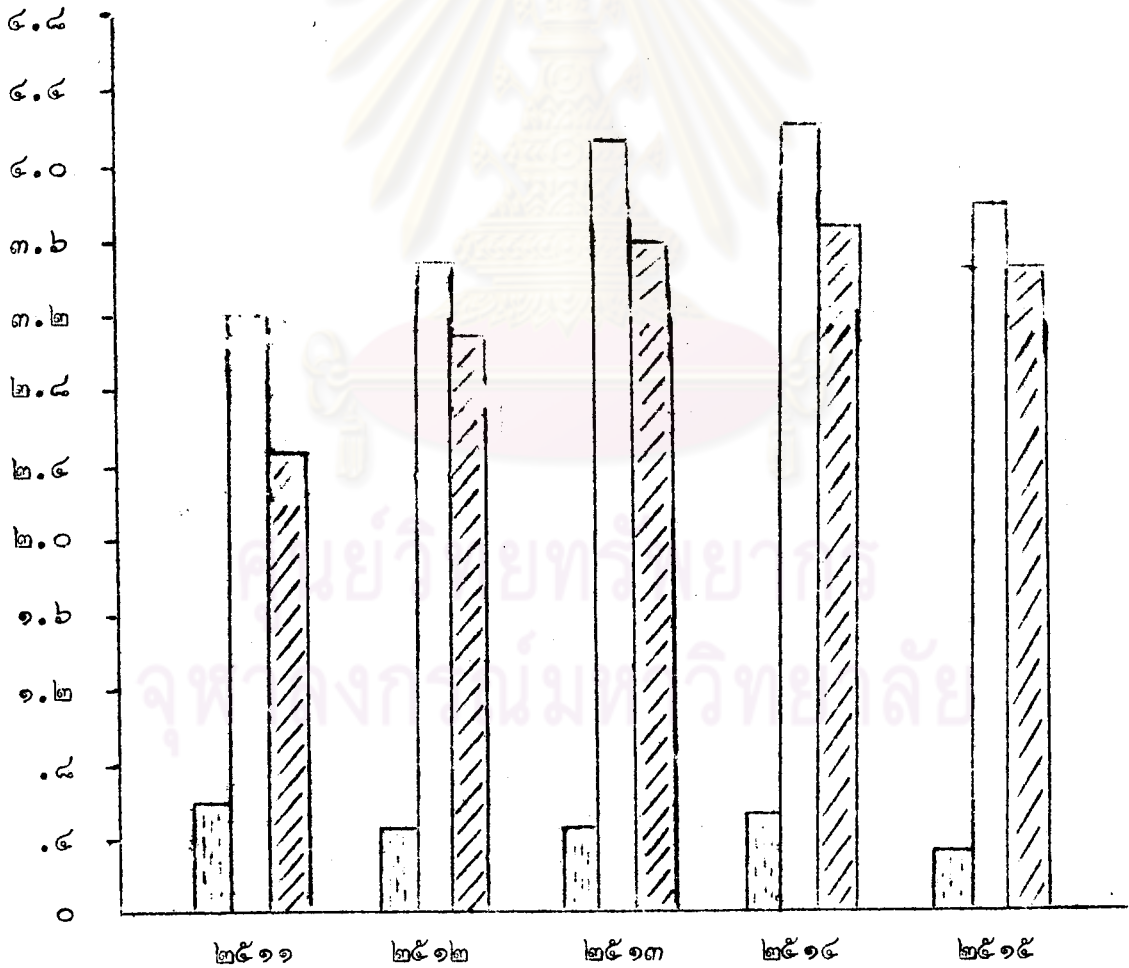
ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๕๔ เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๔๔๗ (๖)

๕๕ สำนักงานเยาวชนแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี้, ข้อเท็จจริงและ
ตัวเลขสำคัญเกี่ยวกับเยาวชนของประเทศไทย, (พระนคร : โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายก

แผนภูมิที่ ๒

จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ระหว่างปี ๒๕๑๑ - ๒๕๑๕

นักเรียน

๔.๒.๕ การฟ้อง

เมื่อเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดนั้น จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนถือหลักฐานทางคดีมีมูลว่า เชื่อว่า เด็กหรือเยาวชนจะไต่กระทำความผิดจริง แม้หลักฐานนั้นจะไม่มั่นคงนัก ก็ให้มีความเห็นควรสั่งฟ้องไว้ก่อน ทั้งนี้ เพราะมีความมุ่งหมายที่จะให้ทางเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจฯ ได้พิจารณาพิเคราะห์พิจารณาโดยตรง เพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชนในอนาคต ^{๕๖} อย่างไรก็ตาม คดีใดที่พนักงานสอบสวนเห็นควรฟ้องหรือไม่ควรฟ้องก็ตาม ต้องรีบแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทราบโดยเร็วด้วย ^{๕๗}

ถ้าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดอาญาร่วมกับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไป หรือบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วควยการสมรส พนักงานสอบสวนต้องทำส่วนงานการสอบสวนและความเห็นในการสั่งคดีแยกกันเป็นสองส่วน เสนอพนักงานอัยการประจำศาลคดีเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่ง และเสนอพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีกส่วนหนึ่ง ^{๕๘}

เมื่อมีการจับกุมเด็ก กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบส่งส่วนงานการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ เพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนให้ทันภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุม สำหรับระยะเวลา ๓๐ วันนี้

^{๕๖} ประมวลระเบียบการตำรวจภาค ๑, เรื่องเก็บ, ข้อ ๔๔๗ (๗)

^{๕๗} เรื่องเดียวกัน, ข้อ ๔๔๗ (๗) วรรค ๒

^{๕๘} !

ใครมีข้อประสานงานระหว่างกระทรวงยุติธรรมกับกระทรวงมหาดไทยไว้ว่า ในคดีที่ไม่มีปัญหายุ่งยากหรือไม่มีเหตุพิเศษที่จะทำให้การสืบเสาะล่าช้าแล้ว ก็แบ่งเวลากันว่า อยู่ในระหว่าง เวลาดำเนินการของสถานพินิจฯ ๑๔ วัน ระหว่างเวลาดำเนินการของ พนักงานสอบสวน ๖ วัน ระหว่างเวลาดำเนินการของพนักงานอัยการ ๖ วันรวมเป็น ๓๐ วัน ตามนี้ จะเห็นได้ว่า นับแต่วันจับกุมพนักงานสอบสวนจะมีเวลาพิจารณาคำเนิ การรวม ๒๔ วัน ส่วนพนักงานอัยการมีเวลาพิจารณาคำเนิการ ๖ วัน เพื่อพ้องศาล ให้ทันภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันจับกุม ๕๘

ปัญหาว่า นับแต่ได้ใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๖ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๗ เป็นต้นมา ซึ่งมีบทบัญญัติว่า จะต้องฟ้องให้ทันภายใน ๓๐ วัน เช่นนี้แล้ว ถ้าจับกุมเด็กหรือเยาวชนไปควบคุมใน ขอหาอันธพาลตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑ ไว้ที่สถานีตำรวจเสีย ๓๐ วันก่อน แล้วจึงจะส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปยังสถานพินิจฯ ในขอหาว่ากระทำการอันกฎหมาย บัญญัติเป็นความผิดภายหลังจะไต่หรือไม่ ปัญหาที่มีข้อประสานงานระหว่างอธิบดีศาลคดี เด็กและเยาวชนกลาง กับผู้บัญชาการตำรวจนครบาลว่า การจับกุมเด็กหรือเยาวชนที่ ต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด จะเอาไปควบคุมในฐานอันธพาล ไม่ได้ เพราะจะต้องดำเนินการเพื่อให้ฟ้องทันภายใน ๓๐ วัน และการจับกุมและ ควบคุมในฐานอันธพาลก็ย่อมต้องมีขอกล่าวหาว่า ได้มีการกระทำความผิดตามกฎหมาย อยู่แล้ว จึงต้องรีบส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปยังสถานพินิจฯ ตามพระราชบัญญัติวิธี พิจารณาคดีเด็กและเยาวชน ๖๐

ในชั้นต่อไป ถ้าเกิดความจำเป็นไม่สามารถฟ้องทันภายใน ๓๐ วันได้ เพราะ
สถานพินิจ ฯ ยังไม่ส่งรายงาน หรือพนักงานสอบสวนยังสอบสวนไม่เสร็จ หรือพนักงาน
อัยการยังตรวจสอบสำนวนไม่เสร็จ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี มี
หน้าที่จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนเพื่อขอคัดฟ้องต่อไปอีกได้ไม่เกิน
๒ คราว ๆ ละไม่เกิน ๑๕ วัน เมื่อครบ ๒ คราวแล้ว ศาลจะอนุญาตให้คัดได้อีกก็ต่อ
เมื่อพนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการได้แสดงถึงเหตุจำเป็น และนำพยานมาเบิก
ความประกอบจนเป็นที่พอใจแก่ศาล ซึ่งศาลจะให้คัดได้อีกไม่เกิน ๒ คราว ๆ ละไม่
เกิน ๑๕ วัน เว้นแต่คดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป หรือโทษ
สถานที่ยหนักกว่านั้น ศาลจะสั่งอนุญาตให้คัดฟ้องกี่คราวก็ได้ แต่มีข้อยกเว้นอยู่ ๒ กรณี
ที่ไม่ต้องดำเนินการขอคัดฟ้อง คือ ๒๑

(๑) กรณีที่คดีขึ้นศาลคดีเด็กและเยาวชนในจังหวัดหนึ่ง แต่ได้มีการสอบสวน
โดยพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบนอกเขตจังหวัดนั้น

(๒) เป็นคดีที่ค้างอยู่ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวน หรือ
การดำเนินคดีของพนักงานอัยการก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๓ ซึ่งเป็นวันที่พระราช
บัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๔๘๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยฉบับที่ ๒
พ.ศ. ๒๕๐๒ ใช้บังคับ

อย่างไรก็ตาม ถ้าขอคัดฟ้องจนครบ ๔ คราวแล้ว ก็ยังฟ้องไม่ทัน กรณี
เช่นนี้ให้ฟ้องได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมอัยการ ๒๒

ถ้าเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา หลบหนีจากการควบคุมในระหว่างสอบสวน ไม่นับระยะเวลาที่หลบหนีเข้าในกำหนดเวลาทำการสอบสวนให้เสร็จภายใน ๓๐ วันนั้น

ในการร้องขอฝากขังที่ยื่นต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน ต้องมีสำเนาส่ง สถานพินิจ ฯ ควบคู่ และในการร้องขอฝากขังจะต้องบรรยายถึงวันที่จับกุม ซึ่งควรตรงกับวันจับกุมในหนังสือแจ้งการจับกุมที่ส่งไว้กับสถานพินิจ ฯ แล้ว มิฉะนั้นจะเป็นปัญหาว่า จับกุมวันไหนแน่และหนังสือแจ้งการจับกุมเป็นหลักฐานเบื้องต้นในระยะแรกจับมาจะถูก ของ เจ้าพนักงานผู้ร้องขอฝากขังจึงควรตรวจสอบกับหนังสือแจ้งการจับกุมเสียก่อนไป ยื่นคำร้องขอฝากขัง

ส่วนการขออนุญาตฟ้องต่ออธิบดีกรมอัยการ ในทางปฏิบัติระหว่างพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ มีข้อประสานงานว่าในส่วนกลางพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนต้องไปเอง แต่ในส่วนภูมิภาคให้ส่งทางไปรษณีย์ได้ จะเรียกพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนไปชี้แจงต่อเมื่อมีความจำเป็น การขออนุญาตฟ้องต่ออธิบดีกรมอัยการ จะต้องชี้เหตุผลสมควรจริง ๆ อธิบดีกรมอัยการจึงจะอนุญาต ถ้าเหตุผลไม่พอจะไม่ อนุญาต เพราะจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามความประสงค์ของกฎหมายที่จะมีให้ดำเนิน คดีล่าช้า เพื่อให้เด็กได้รับการปฏิบัติตามความมุ่งหมายของศาลคดีเด็กและเยาวชน โดยเร็วขึ้น หลักพิจารณาของกรมอัยการมีว่า ในหนังสือขออนุญาตฟ้องพนักงานสอบสวน ต้องแสดงถึงพฤติการณ์ที่ฟ้องไม่ทัน ทำไมจึงต้องขออนุญาตพิเศษ มีเหตุจำเป็นแค่ไหน ต้องอธิบายให้ละเอียด ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอธิบดีกรมอัยการก็อนุญาตเสมอ แต่หาเหตุ ที่ฟ้องไม่ทันเพราะผิดพลาดเผอเรอละเลยหรือบกพร่อง อธิบดีกรมอัยการจะกวดขันมาก แต่ถึงอย่างไรก็มักอนุญาตโดยวางทางปฏิบัติเป็นการภายในว่า ในหนังสือที่ส่งไปควร บันทึกรายการว่า ผู้บังคับบัญชาใดเรียกพนักงานสอบสวน เจ้าของสำนวนมาวาทถกเถียงเตือน อดโทษ หรือชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วต่อไป ถ้าไปยื่นฟ้องต่ออธิบดีแล้วไม่ยอม

และในหนังสือขออนุญาตพ่องนี้ ท้องบันทึกลงยันชัดแจ้งว่า พร้อมทั้งจะส่งตัวผู้ต้องหา เมื่อ
ต้องการ ถ้าไม่มีข้อนี้ก็จะไม่พิจารณา ๒๓

ในกรณีที่สอบสวนยังไม่เสร็จเกินเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยพนักงาน
สอบสวนมิได้ร้องขอฉันทฟ้องต่อศาลบ้าง หรือศาลไม่อนุญาตให้ฉันทฟ้องบ้าง หรือในระยะ
ที่พนักงานสอบสวนกำลังดำเนินการขออนุญาตพ่องต่ออธิบดีกรมอัยการบ้างนั้น สถาน
พินิจ ๆ จะมีอำนาจควบคุมตัว เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาไว้ต่อไปได้หรือไม่ เรื่องนี้มี
ขอประสานงานระหว่างอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กับผู้บัญชาการตำรวจ
นครบาลไว้ว่า สถานพินิจ ๆ หมดอำนาจควบคุมตัว เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาไว้เพื่อการ
สอบสวนได้อีก จึงต้องปล่อยตัวไป จนกว่าเจ้าพนักงานตำรวจจะจับเพื่อนำส่งศาล
พร้อมพ่อง หากมีคำสั่งอนุญาตให้พ่องของอธิบดีกรมอัยการภายหลัง และในการที่จะจับ
ใหม่ เพื่อนำส่งศาลพร้อมพ่องนี้ ย่อมเป็นที่เข้าใจว่ามีได้จับเพื่อการสอบสวน จึง
ไม่ต้องแจ้งการจับกุม และส่งตัว เด็กหรือเยาวชนต่อสถานพินิจ ๆ ตามบทบัญญัติใน
หมวดการสอบสวน คงส่งตัวพร้อมพ่องต่อศาลทีเดียว ซึ่งจะควบคุมเพื่อส่งตัวต่อศาล
นานเกินกว่าความจำเป็นไม่ได้ และในการขออนุญาตพ่องต่ออธิบดีกรมอัยการในกรณี
ที่ไม่มีตัว เด็กหรือเยาวชนควบคุมไว้ในระหว่างสอบสวนเช่นนี้ พนักงานสอบสวนจะต้อง
ได้รับรายงานการสืบเสาะขอเท็จจริงของสถานพินิจ ๆ รวมสำนวนแล้วจึงจะเรียก
ไต่สวนการสอบสวนเสร็จสิ้นด้วย

ในกรณีที่มีการคืนตัวผู้ต้องหาจากสถานพินิจ ๆ ในเมื่ออายุครบ ๑๘ ปีแล้ว
ซึ่งพ้นเกณฑ์เป็นเยาวชน เพื่อดำเนินคดีอย่างผู้ใหญ่ โดยปกติพนักงานสอบสวนจะขอ
รับตัวคืนก็ได้ หรือทางสถานพินิจ ๆ จะมีหนังสือส่งตัวคืนให้พนักงานสอบสวนก็ได้ และ

สถานพินิจ ฯ จะแจ้งไปให้ทราบด้วยว่า ได้ควบคุมผู้ต้องหาไว้ที่สถานพินิจ ฯ ก่อนวันส่งตัวคืนที่วัน การเริ่มนับกำหนดเวลาที่ใช้ในการสอบสวนคดีผู้ใหญ่ดังกล่าวนี้ ย่อมถือเอาตั้งแต่วันรับตัวคืนจากสถานพินิจ ฯ เพราะการควบคุมไว้ที่สถานพินิจ ฯ ไม่ได้เป็นการควบคุมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ๖๔

อนึ่ง โดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๒๓ ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๕ ได้ยกเว้นความผิดบางประเภทที่เยาวชนอายุเกินกว่าสิบหกปีบริบูรณ์เป็นผู้กระทำ ให้ได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีในศาลธรรมดา คดีที่ยกเว้นดังกล่าวได้แก่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ดังต่อไปนี้คือ

๑. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา อันมีเหตุฉกรรจ์ (มาตรา ๒๗๗ ทวิ, ๒๗๗ ทวี, ๒๘๐)
๒. ความผิดฐานฆาตกรรมโดยเจตนา (มาตรา ๒๘๘, ๒๘๙)
๓. ความผิดฐานจับคนเรียกค่าไถ่ (มาตรา ๓๑๓, ๓๑๔, ๓๑๕)
๔. ความผิดฐานชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ (มาตรา ๓๓๘, ๓๓๙ ทวิ, ๓๔๐, ๓๔๐ ทวิ)

ประเภทคดียกเว้นเหล่านี้ ถ้าการกระทำผิดมีหลายกรรม ซึ่งบางกรรมอยู่ในอำนาจศาลคดีเด็กและเยาวชนด้วยก็ดี หรือการกระทำผิดเป็นความผิดกฎหมายหลายบท ซึ่งบางบทอยู่ในอำนาจศาลคดีเด็กและเยาวชนด้วยก็ดี ก็คงให้ศาลธรรมดาเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวทั้งหมดได้

เหตุผลในการประกาศใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ เนื่องจากคณะปฏิวัติได้พิจารณาเห็นว่าเยาวชนที่มีอายุเกินกว่าสิบหกปีบริบูรณ์ได้กระทำความผิดอาญาในลักษณะร้ายแรงมากขึ้น และโดยที่เยาวชนประเภทนี้มีความรู้สึกผิดชอบสมควรแล้ว จึงแก้ไข

ให้ความนิคมบางประเภท และเยาวชนดังกล่าวได้รับการพิจารณาพิพากษาจากศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาชญากรรม เพื่อเป็นการปราบปรามและป้องกันอาชญากรรม ดังนั้น แม้ว่าเยาวชนผู้กระทำความผิดจะอายุยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ก็ตาม ถ้าใดกระทำความผิดอาชญากรรมดังกล่าว จะฟ้องยังศาลคดีเด็กและเยาวชนไม่ได้

๔.๒.๖ เขตอำนาจศาล

หลักในการดำเนินคดีแก่เด็กและเยาวชนยังศาล ให้ถือหลักดังนี้ ๖๕

- (๑) ถ้าเหตุเกิดในเขตอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนใด ให้ดำเนินคดียังศาลนั้น หรือ
- (๒) ถ้าเด็กหรือเยาวชนมีถิ่นที่อยู่ปกติ ซึ่งเป็นเขตอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชน แต่ไปกระทำความผิดในเขตที่ไม่มีศาลคดีเด็กและเยาวชน ก็ต้องดำเนินคดียังศาลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นมีถิ่นที่อยู่ปกติ กรณีถ้าไม่มีเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะ ให้ฝ่ายตำรวจจัดการรับตัวเด็กหรือเยาวชน จากพนักงานสอบสวนไปยังสถานพินิจ ฯ หรือคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก โดยคิดค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง และค่าใช้จ่ายทั้งไปและกลับจากกระทรวงยุติธรรม

นอกจากนั้น ในกรณีที่เกิดหรือเยาวชนไม่มีถิ่นที่อยู่ปกติ ในเขตที่มีศาลคดีเด็กและเยาวชน แต่ไปกระทำความผิดในเขตที่มีศาลคดีเด็กและเยาวชน หากในที่สุดศาลส่งปล่อยโดยมีเงื่อนไขให้เด็กหรือเยาวชนนั้นต้องประพฤติ หรือละเว้นการประพฤติบางอย่าง ในกรณีเช่นนี้ ถ้าพนักงานคุมประพฤติในจังหวัดอื่นนั้น หรือศาลร้องขอให้ตำรวจท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนมีถิ่นที่อยู่ปกติ ช่วยสืบเสาะ หรือสอดส่องความประพฤติและพฤติกรรมของเด็กหรือเยาวชน ก็ให้ตำรวจช่วยเหลือร่วมมือตามที่ได้รับคำร้องขอ ๖๖

๔.๒.๗ การรายงานประวัติเด็กและเยาวชนกระทำผิด

เมื่อปรากฏว่าเด็กหรือเยาวชนได้กระทำผิดในคดีอาญาชั้นในท้องที่ใด นอกจากพนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกิดเหตุจะต้องรายงานคดีตามแบบรายงานคดีอุกฉกรรจ์ และคดีอาญาทั่วไป หรือแบบรายงานคดีความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉ้อโกง ยาเสพติดให้โทษ หรือแบบรายงานคดีความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการพนันแล้วแต่กรณีตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๑ ไปแล้ว พนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกิดเหตุ ทั้งในเขตตำรวจนครบาลและในเขตตำรวจภูธร จะต้องจัดทำรายงานประวัติเด็ก หรือเยาวชนตามแบบประวัติเด็กและเยาวชนกระทำผิด แบบ วม.๔ ส่งอีกควบ ๒๓ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการที่กรมตำรวจจะได้นำมาเก็บข้อมูลสถิติต่าง ๆ ควบเครื่องจักรกล

วิธีการรายงาน

ในเขตตำรวจนครบาล ให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้จัดทำรายงานตามแบบประวัติเด็กและเยาวชนกระทำผิด แบบ วม.๔ ชั้น ๓ ฉบับ โดยเก็บไว้ที่สถานีตำรวจที่รายงานนั้น ๑ ฉบับ เสนอตามลำดับชั้นถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ๑ ฉบับ ส่งตรงไปยังกองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ ๑ ฉบับ

ในเขตตำรวจภูธร ให้พนักงานสอบสวนจัดทำรายงานชั้น ๕ ฉบับ เก็บไว้ที่สถานีตำรวจท้องที่ที่รายงาน ๑ ฉบับ ส่วนอีก ๔ ฉบับ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร เป็นเจ้าหน้าที่จัดทำส่งในนามของนายอำเภอไปยังจังหวัด เมื่อจังหวัดได้รับรายงานแล้ว ให้เป็นหน้าที่ของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดตรวจสอบและเก็บไว้ที่จังหวัด ๑ ฉบับ แล้วให้ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดส่งรายงานนั้นในนามของผู้ว่าราชการจังหวัด

ไปยังผู้บังคับการตำรวจภูธรเขต ๑ ฉบับ ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ๑ ฉบับ และส่งตรงไปยังกองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ ๑ ฉบับ

การรายงานครั้งที่หนึ่ง ให้รายงานภายใน ๓ วัน นับตั้งแต่วันที่ไ้รายงานคดีตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรายงานคดีฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๑ ไปแล้ว

การรายงานเพิ่มเติม เมื่อใดข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่รายงานไปแล้ว หรือผลการปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิดในทางคดีดำเนินการไปอย่างไร หรือผลของคดีชั้นพนักงานสอบสวน ชั้นพนักงานอัยการ หรือชั้นศาล ส่งประการใดก็ให้รายงานเพิ่มเติมเป็นครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ และครั้งต่อ ๆ ไป จนกว่าคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดนั้นถึงที่สุด หรือการสอบสวน หรือครบ ๑ ปี นับแต่เดือนที่เกิดเหตุ จึงให้ยุติการรายงานรายงานเพิ่มเติมนี้ให้ใช้แบบ วผ.๔ เช่นเดียวกับกับการรายงานครั้งแรก โดยการรายงานเพิ่มเติมนี้ ต้องกระทำภายใน ๓ วัน นับแต่วันที่ไ้ทราบผลเพิ่มเติม และก่อนกรอกรายงานเพิ่มเติม ให้นำข้อความที่ไ้กรอกไว้ในรายงานครั้งก่อนที่ไ้รายงานไปแล้วนั้นมากรอกลงไว้ทุกรายการ ในรายงานเพิ่มเติมทุกครั้ง จนกว่าคดีจะถึงที่สุด โดยถือหลักว่า รายงานครั้งหลังที่สุดมีข้อความครบถ้วนสมบูรณ์ในขณะนั้น ๖๔

นอกจากนั้น ทุกสิ้นเดือนให้จัดทำบัญชียอดแสดงยอดจำนวนประวัติเด็กและเยาวชนกระทำผิด โดยในเขตตำรวจนครบาลให้สารวัตรใหญ่ หรือสารวัตรตำรวจนครบาลจัดทำบัญชียอดแสดงยอดคดีเด็กและเยาวชนกระทำผิดเสนอตามลำดับชั้น จนถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาล กับส่งไปยังกองวิจัยและวางแผนกรมตำรวจ โดยให้ส่งภายในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ทุก ๆ เดือน ส่วนในเขตตำรวจภูธร ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนท้องถิ่นเป็นเจ้าหน้าที่จัดทำบัญชีตนเองเกี่ยวกับในเขตตำรวจนครบาล จัดส่งไปให้จังหวัดในนาม

ของนายอำเภอ ภายในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ เมื่อจังหวัดได้รับรายงานแล้ว ให้เป็น
หน้าที่ของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดรวบรวมจัดทำในนามของผู้ว่าราชการจังหวัด
ส่งไปยังผู้บังคับการตำรวจภูธรเขต ผู้บัญชาการตำรวจภูธรและกองวิจัยและวางแผน
กรมตำรวจ ภายในวันที่ ๒๐ ของเดือนใหม่ และถ้าหากในเดือนใดไม่มีเหตุเกิดขึ้น
ก็ให้รายงานให้ทราบเช่นเดียวกัน ทั้งในเขตตำรวจนครบาล และในเขตตำรวจภูธร^{๒๕}

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบ วณ ๕

ประวัติเด็กและเยาวชนกระทำผิด

๑. เลขคดีอาญา..... เลขคดีอุกฉกรรจ์.....
เลขที่รายงาน..... รายงานครั้งที่.....
๒. สถานีตำรวจ..... ตำบล..... อำเภอ.....
จังหวัด..... กองกำกับการ..... กองบังคับการ.....
๓. ขอหา.....
๔. รัับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเมื่อ...../...../๒๕.....
ประจำวันขอ.....
๕. ส่งรายงานเมื่อ...../...../๒๕..... เวลา..... น.
๖. เหตุเกิดเมื่อวันที่...../...../๒๕..... เวลา..... น.
๗. จุดที่เกิดเหตุ..... หมู่บ้าน..... ตำบล..... อำเภอ.....
จังหวัด..... ห่างจากสถานีตำรวจ..... เขตสายตรวจ.....
๘. ประวัติผู้ต้องหา.....
ชื่อ..... นามสกุล..... เพศ..... อายุ..... ปี
เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... อาชีพ..... ตำแหน่ง.....
ความประพฤติ..... ระดับการศึกษา..... สถานภาพสมรส.....
ที่อยู่..... อยู่กับ..... เป็นบุคคลประเภท.....
๙. บุคคลแวดล้อม.....
๙.๑ บิดาชื่อ..... นามสกุล..... อายุ..... ปี
เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... อาชีพ..... ความประพฤติ.....
..... ระดับการศึกษา..... สถานภาพสมรส.....
บิดามารดาอื่นใดมีหรือไม่..... จำนวนบุตรที่ตลงมีกี่คน

- ๘.๒ มารดาชื่อ.....นามสกุล.....อายุ...ปี
เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... อาชีพ..... ความประพฤติ.....
ระดับการศึกษา..... สถานภาพสมรส.....
มีรายได้พอเลี้ยงดูหรือไม่..... จำนวนบุตรที่ต้องเลี้ยงดู...คน
- ๘.๓ ผู้ปกครองชื่อ.....นามสกุล..... เพศ..... อายุ...ปี
เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... อาชีพ..... ความประพฤติ..
.....ระดับการศึกษา..... สถานภาพสมรส.....
มีรายได้พอเลี้ยงดูหรือไม่..... จำนวนบุตรที่ต้องเลี้ยงดู.....คน
๑๐. มูลเหตุที่กระทำผิด.....
๑๑. กระทำด้วยตนเองหรือมีผู้ชักจูงให้กระทำ.....
๑๒. ผู้ชักจูงชื่อ.....นามสกุล..... เพศ..... อายุ.....ปี
เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... อาชีพ.....
ความประพฤติ..... ระดับการศึกษา.....
สถานภาพสมรส..... ที่อยู่..... เคยต้องโทษมาแล้ว..... ครั้ง
๑๓. การดำเนินการต่อผู้ชักจูง.....
๑๔. รายละเอียดคดีต่าง ๆ ที่ควรรายงาน.....
- ผลคดีชั้นพนักงานสอบสวน.....
ชั้นอัยการ.....
ชั้นศาล.....
- ที่...../..... ลงชื่อ..... พนักงานสอบสวน
ลงชื่อ..... /...../.....
ตำแหน่ง..... ลงชื่อ..... หัวหน้าพนักงานสอบสวน